

7

แสงจันทร์สาดส่อง

ลมกลางคืนพัดผ่านต้นหญ้าดังแซกซ่า พาให้ละอองสีขาวอ่อนโยน
กลุ่มแล้วกลุ่มเล่าลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า

ฟ้ามีदनานแล้ว บนถนนเล็กริมแม่น้ำที่กันดารห่างไกลแห่งนี้
ไม่มีผู้คนสัญจรไปมา มีเพียงต้นไม้ใบหญ้าส่ายไหวตามแรงลมเงียบๆ

เวลากลางดึกอันเงียบสงัดนี้เอง รถเทียมลาคันหนึ่งแล่นช้าๆ มาจาก
ที่ไกลๆ ล้อรถบดผ่านถนนที่เป็นดิน พาให้โคลนกระเด็นขึ้นเล็กน้อย

ลาลากรวดเดินอย่างเชื่องช้า บางคราถูกดอกอ้อที่ปลิวเต็มท้องฟ้า
รบกวน สะบัดหัวพ่นลมหายใจออกทางรูจมูก

ดอกอ้อทั้งขาวและเบากลูกลายลมพัดพาประหนึ่งหิมะในฤดูหนาว
ปลิวผ่านรถเทียมลาไป

คนบังคับรถนั่งอยู่บนที่นั่งคนขับอย่างผ่อนคลาย แม้จะดึกแล้ว

แต่เขาไม่รีบร้อน ไม่หวิดแล้วเร่งลา เพียงมองทิวทัศน์บนถนนใต้แสงจันทร์
อย่างรื่นรมย์ ทั้งยังกินเหอเถา* ในกล่องไม้ที่วางอยู่บนที่นั่งเป็นครั้งคราว

เหอเถายังมีเปลือกอยู่ รมควันด้วยฟืนจากไม้มีผล คั่วด้วยเกลือสมุทร
และเนย ทั้งหอมและเค็ม

เปลือกเหอเถาแข็งมาก ปกติต้องใช้เครื่องมือถึงจะเปิดได้ แต่
เพื่อให้รสชาติซึมเข้าไป เหอเถากล่องนี้จึงถูกแง้มเปลือกไว้แล้ว ทว่า
แม้จะเป็นเช่นนี้ก็ยังคงต้องใช้เครื่องมือในการแกะเปลือกออก

ในกล่องไม่มีแผ่นเหล็กชิ้นเล็กสำหรับแกะเปลือกอยู่ด้วย แต่ชายหนุ่ม
บนรถเกียจคร้านยิ่ง เขาไม่ได้ใช้แผ่นเหล็กอันนั้น ทุกครั้งเมื่อหยิบเหอเถา
ขึ้นมา สองนิ้วจะบีบเข้าด้วยกันเบาๆ เพียงเท่านั้นเปลือกที่แข็งเหมือนหิน
ก็ปริแตกออก

ชายหนุ่มปล่อยให้ลาเดินช้าๆ แม้แต่เชือกบังเหียนก็ไม่ได้จับไว้

เขาชอบความรื่นรมย์สงบเงียบเช่นนี้ มองลมพัดเมฆเคลื่อน
มองดอกอ้อปลิวว่อน ฟังเสียงน้ำไหลคลอเคล้าด้วยเสียงแมลงที่ร้อง
เป็นบางครั้ง

แม้ฟ้าจะมีดแล้ว แต่คืนนี้แสงจันทร์ดังมายิ่ง

บริเวณนี้ไม่มีบ้านคน ไม่เห็นแสงไฟแม้แต่ดวงเดียว แต่เพราะเช่นนี้
แสงจันทร์จึงกระจ่างชัดยิ่งกว่าเดิม เขามองเห็นแม้กระทั่งเค้าโครงของ
ภูเขาที่อยู่ไกลออกไป บางครายังมองเห็นนกอพยพบินผ่านฟ้ายามราตรี
มุ่งไปข้างหน้าเป็นรูปอักษรเหริน**

วันนี้ช่างผ่อนคลายเป็นพิเศษ

* เหอเถา คือวอลนัท

** เหริน เป็นอักษรจีนที่มาจากเส้นสองเส้น ได้แก่เส้นลากขวาและเส้นลากซ้าย (人) รวมกันจึงมีความหมายว่าคน

ชายหนุ่มกินเหอเถาคั่ว ไม่รีบร้อนเดินทาง นั่งฟังรถและปล่อยให้ลา
เดินไปเรื่อยๆ เช่นนี้

ขณะที่เขากำลังยื่นมือไปหยิบเหอเถาอีกลูก ด้บบลันนั้นมิดเล็ก
ที่บางดูจึกจันก็พาดลงบนคอเขาจากด้านหลังเงียบๆ หากไม่เพราะ
ตระหนักได้ทันทวงที เกรงว่าหัวคงหลุดไปแล้วเป็นแน่

มิดเป็นมิดของเขา แต่มือที่ถือมิดอยู่หาใช่มือของเขา

เขาหลุบตามองไป เห็นมือเล็กสีขาวที่เจือสีเขียวข้างนั้น

สองวันก่อนเขาเพิ่งจะล้างนิ้วมือขาวเนียนของมือข้างนี้ที่ละนิ้ว
จนสะอาด แม้แต่คราบเลือดในซอกเล็บยังใช้แปรงขนาดเล็กแต่น้ำ
ทำความสะอาดจนหมดจด

ช่วยไม่ได้ ระหว่างทางเขาไม่มีอะไรทำ อีกทั้งคราบเลือดที่แห้งกรัง
เหล่านั้นเห็นแล้วขัดต้ายิ่งนัก

คนข้างหลังไม่ได้เอ่ยปาก เพียงจับด้ามมิดที่เหมือนด้ามพู่กันไว้ไม่ขยับ
แหวงข่มขู่ชัดเจนแม้มิได้เอ่ยออกมา

อย่าขยับ

คำพูดนี้นางไม่ได้เอ่ยออกมา แต่เขาหาใช่คนโง่ เขารู้ดีว่าเวลานี้
อย่าขยับตัวส่งเดชเป็นกลยุทธ์ที่ดีที่สุด

มิดนี้เป็นมิดเล็กที่อาจารย์อาสั่งทำให้เขาเป็นพิเศษ เขารู้ดีว่าใครว่า
มิดเล่มนี้คมเพียงใด

ยังไม่ต้องพูดถึงว่าแม้มือของนางจะมันคงมาก ทว่าลมหายใจ
กลับไม่มันคงถึงเพียงนั้น หญิงผู้นี้บาดเจ็บสาหัส เป็นคนที่เขาเก็บมาจาก
ริมน้ำเมื่อสามวันก่อน ตอนเขาไปล้างหน้าที่ริมแม่น้ำบังเอิญเห็นนางเข้า

เดิมที่คิดว่านางเป็นศพที่ลอยมา คิดจะฝังนางเสีย ให้ง่ายกลับคืนสู่ผืนดิน และไปสู่สุคติ จวบจนซ่อนตัวนางขึ้นมาจากรูน้ำแล้วถึงพบว่าหัวใจนางยังเต้นอยู่

หลังจากพาหญิงสาวขึ้นมาบนรถ นางสลบไสลอยู่ตลอด จนกระทั่งตอนนี้จึงฟื้นขึ้นมา

หรือว่าความจริงแล้วนางเคยตื่นมาก่อนหน้านี้?

ชายหนุ่มมองทิวทัศน์ยามค่ำคืนตรงหน้าแล้วก็เลิกคิ้ว ยกมูมปากขึ้น "กินหรือไม่" เขามยิ้มเอ่ยถามเรียบๆ "เหอเถา"

หญิงสาวข้างหลังไม่ตอบ เขายกมือขึ้นซ้ำๆ ยื่นเหอเถาที่แกะแล้วไปข้างหลัง ทว่านางไม่รับ

"แสดงว่าไม่เอา"

เขายิ้มและหัดมือกลับมา ส่งเนื้อเหอเถาใส่ปากตัวเอง มองทิวทัศน์ราตรีตรงหน้าต่อพลางเคี้ยวซ้ำๆ

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใด คนข้างหลังถึงเอ่ยปากในที่สุด

"เจ้าเป็นใคร"

เสียงเล็กเบาดังขึ้นข้างหู เนื่องจากอ่อนแอ ทั้งยังไม่ได้เอ่ยปากพูดนานเกินไป เสียงนั้นจึงแหบพร่าเล็กน้อย ทว่ายังคงไพเราะ

กระนั้นเขาก็รู้ดีว่าการมีน้ำเสียงไพเราะดูจะเสียงสวรรค์ไม่ได้ หมายความว่าคนผู้นั้นจะเป็นคนดี ดังนั้นเขายังคงไม่กล้ากะพริบตา แฉงชื่อเสียงเรียงนามของตนออกไปอย่างว่าง่าย

"ซึ่งอึ้งเทียน"

"ทำอาชีพอะไร"

"เป็นแค่หมอธรรมดาๆ คนหนึ่ง" เพื่อลดความยุ่งยากให้นาง เขาจึงชี้แจงเพิ่มเติมในคราวเดียว "ท่านพ่อข้าประกอบอาชีพอยู่ที่ตั่งถึง อาจารย์อาหาเลี้ยงชีพอยู่ที่หยางโจว ช่วงนี้ศิษย์น้องหญิงของข้ากำลังจะแต่งงาน อาจารย์อาตั้งใจเรียกข้าไปช่วยงาน หลายวันก่อนข้าล้างหน้าอาญูริมน้ำ เห็นเจ้าบาดเจ็บสาหัสแต่ยังมีลมหายใจอยู่ ด้วยจิตใจของคนเป็นหมอ ข้าจึงพาแม่่านางขึ้นมานบรถ ดูแลอย่างดี..."

"พอแล้ว!" เสียงที่ตวาดเขาช่างเยียบเย็น

ซึ่งอิงเทียนหุบปากอย่างว่าง่ายทันที มีดอยู่ในมือผู้อื่น ยังคงเชื่อฟังหน่อยจะดีกว่า

ลาข้างหน้าลากรรถไปช้าๆ คนข้างหลังมือเล็กยังคงกำมิดแน่นพาดอยู่บนคอเขา

เขารู้สึกได้ว่าลมหายใจออกของนางแผ่วอ่อนและสับสนกว่าเดิม แต่นางพยายามควบคุมตัวเอง

หนึ่งชั้วยาม* ก่อนเขาเพิ่งจับชีพจรนาง สองวันนี้แม้นางจะดีขึ้นเล็กน้อย แต่ชีพจรยังคงแผ่วอ่อนจนแทบหาไม่เจอ ร่างกายอ่อนแออย่างยิ่ง มีความเป็นไปได้ที่จะสิ้นใจทุกเมื่อ บอกตามตรง เขาสงสัยเหลือเกินว่าตอนนี้นางสามารถลุกขึ้นเดินได้สักกี่ก้าว

ทว่าต่อให้อ่อนแอ นางก็ยังมีแรงเหลือพอที่จะปาดคอเขาได้แล้วกัน

หญิงสาวเยียบไปครู่ใหญ่ พยายามปรับลมหายใจที่ไม่สม่ำเสมอของตัวเอง

ครั้นลาลากรรถหักเลี้ยว นางถึงเอ่ยปากอีกครั้ง

* ชั้วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั้วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

"หันกลับ"

"ไปที่ใด"

"ข้าสั่งให้หันกลับก็หันกลับ"

ซึ่งยิ่งเทียนยื่นมือไปจับเชือกบังเทียน เห็นด้านหลังของตนไม่ใบหญ้า
ข้างหน้ามีแสงไฟราไร

แสดงว่านางไม่ยอมเข้าไปในเมืองหรือหมู่บ้าน?

ก็ได้ ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ได้ยอมไปหยางโจวจริงๆ อยู่แล้ว

อาจารย์อาเรียกเขาไปตอนนี้ คิดดูก็รู้ว่าต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ แปรส่วน
คงต้องการบงการเด็กๆ อย่างพวกเขา วางแผนกลั่นแกล้งอาจึงน่าจะดี ดีไม่ดี
คนที่ปรากฏตัวจะต้องแต่งกับศิษย์น้องหญิงผู้นั้นจริงๆ

ในเมื่อตอนนี้เขาถูกข่มขู่ เขาไม่ไปยอมไม่ใช่ความผิดของเขา

ดังนั้นเขาจึงจับเชือกบังเทียนบังคับให้ลาน้อยหันหลังกลับไป
บนเส้นทางเล็กๆ ด้วยความเต็มใจ

ลาน้อยแม้จะไม่พอใจ แต่ไม่แสดงออก เพียงลากรถเดินกลับ
ทางเดิมอย่างยอมรับชะตากรรม ออกห่างจากหมู่บ้านที่เดิมที่เข้าใกล้แล้ว
ไปเรื่อยๆ

ผิวน้ำสะท้อนแสงจันทร์เป็นประกายระยิบระยับ ดอกอ้อยังคงปลิวไป
ตามสายลม

"แม่นาง ถ้าเจ้ากระหายน้ำ กระบอกไม้ไผ่ด้านข้างมีน้ำสะอาดอยู่"

นางไม่ขยับ มีดเล็กคมกริบยังคงพาดอยู่บนคอเขา

ซึ่งยิ่งเทียนอมยิ้ม เอย์ซ้ำอีกครั้ง "ถ้าเจ้าไม่กระหายน้ำ ช่วยยื่น
กระบอกไม้ไผ่ที่บรรจุน้ำให้ข้าหน่อยได้หรือไม่"

นางยังคงไม่ขยับ ทว่าลมหายใจแผ่วลงกว่าเดิม
 ฟังเสียงลมหายใจอ่อนระโหยของนางแล้ว เขารู้ว่าหญิงสาวข้างหลัง
 แทบจะฟังผนังรอกอยู่ทั้งตัว แต่นางยังคงถือมีดเล็กเล่มนั้นไว้อย่างตั้งต้น
 เดิมที่เขาคิดว่านางพร้อมจะหมดสติไปได้ทุกเมื่อ
 ใครจะคิดว่าเหตุการณ์หาได้เป็นเช่นนั้น
 หนึ่งลี้* สองลี้ผ่านไป สามลี้สี่ลี้ผ่านไป สิบลี้ผ่านไปแล้ว ดวงจันทร์
 บนท้องฟ้าเคลื่อนจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก ทว่านางยังคงไม่เอ่ยอะไร
 ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย ใบมีดเย็นเฉียบที่แนบลำคอเขาถูกอังจนอุ่น
 เขายังคิดว่านางหมดสติไปแล้ว จังหวะที่ลองหันกลับไปดู มีดเล็กเล่มนั้น
 กลับกดลงบนผิว ทำให้เลือดซึมออกมาทันที เกิดรอยแผลหนึ่งขีด
 ช่วงเวลานั้นเขาก็คิดว่ามีอนางที่กำลังมีดอยู่
 นางหมดแรงไปนานแล้ว เขาแทบไม่ต้องออกแรง แค่มุมมีอนางไว้
 ก็สามารถหยุดนางได้แล้ว
 เขาหันกลับไปท่ามกลางแสงจันทร์ เห็นหญิงสาวที่อ่อนแอผู้นั้น
 ใช้นัยน์ตาแดงก่ำดูจลโหดจ้องเขาเขม็ง ดวงหน้าเล็กของนางถูกกัดแทะ
 จนละอะ
 เรือนผมดำขลับของนางยาวสยาย บดบังใบหน้างดงามน่าเศร้า
 ทั้งยังนำสยดสยองไปครั้งหนึ่ง แม้ม่านตาของนางจะเป็นสีดำ แต่ตาขาว
 กลับแดงเพราะโลหิต แดงราวกับอาจมีโลหิตซึมออกมาได้ทุกเมื่อ
 สภาพของนางดูเหมือนมีหญิงที่ตายอย่างไม่เป็นธรรมอย่างไรอย่างนั้น
 หากคนอื่นเห็นเข้าจะต้องตกใจจนสามวิญญูณออกจากร่าง เจ็ดจิต

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ลอยขึ้นไปบนสวรรค์* เป็นแน่แท้ แต่ตลอดหลายวันคืนที่อยู่ร่วมกัน เขา
ตระหนักดีว่านางไม่ใช่ผี

ภายใต้แสงจันทร์ นางพึงผั่งรถทั้งตัว ผืนประคองตัวเองไว้ด้วย
ลมหายใจเฮือกสุดท้าย มือเล็กในมือเขาเย็นเยียบดุจหิมะ

ซึ่งอิงเทียนดึงมือนางออกจากลำคอของตัวเอง นางไม่มีเรี่ยวแรง
จะต่อต้าน ทว่าดวงตาแดงฉานดุจโลหิตกลับสะท้อนไอสังหารเยียบเย็น
กว่าเดิม

เขาไม่ตกใจและไม่หวาดกลัว เพียงยิ้มน้อยๆ ดึงมิดคมเล่มนั้น
ออกจากมือนางอย่างไม่เกรงใจ

"แม่นาง ขอภัยด้วย มิดเล่มนี้เป็นของที่อาจารย์อามอบให้ข้า บนนี้
มีชื่อของข้าอยู่ มิอาจมอบให้เจ้าได้" เขาเก็บมิดเล็กลงในลิ้นชักไม้ที่นาง
ดึงออกมาและยังไม่ได้ปิด จากนั้นก็ปิดลิ้นชักพลางพูด "แต่ถ้าเจ้าชอบ
ครั้งหน้าถ้าไปหยางโจวสามารถไปสั่งทำที่ร้านมิดและเครื่องเหล็กหนึ่งหทัย
ได้ ถ้าเจ้าไม่ชอบหยางโจว เยวี่โยวก็มีร้านสาขานอยู่ร้านหนึ่ง"

นางมองเขาวางมิด ปิดลิ้นชัก ดวงตาที่เต็มไปด้วยโลหิตหรือลางเล็กน้อย

เขาไม่ได้มองนางอีก เพียงหยิบกระบะบอกไม้ไผ่บรรจุน้ำด้านข้างขึ้นมา
หยิบด้วยกระบะเบื้องออกมาจากลิ้นชักอีกช่องแล้วรินน้ำใส่ถ้วย ก่อนจะวางลง
บนมือเล็กที่เขาจับอยู่

"ดื่มน้ำน้อยเถอะ" เขายิ้มพูด "น้ำนี้หวานมาก อร่อยทีเดียว"

* สามวิญญาณเจ็ดจิต ตามคติของลัทธิเต๋าที่มีความเชื่อในตัวมนุษย์ประกอบด้วยสามวิญญาณกับเจ็ดจิต โดยวิญญาณทั้งสามได้แก่ วิญญาณฟ้า วิญญาณดิน วิญญาณชีวิต เมื่อตายลงวิญญาณทั้งสามจะแยกกลับสู่ สวรรค์ ด่าสุนรก และวนเวียนในสุสาน จะมารวมกันใหม่เมื่อกลับมาเกิด ส่วนจิตทั้งเจ็ดหมายถึงอารมณ์ ความรู้สึกเจ็ดจำพวก ยินดี โกรธ เศร้า กลัว รัก เกลียด โกรธ เมื่อร่างดับสูญจิตทั้งเจ็ดจะมลายหายไป หรือ อาจติดตามวิญญาณไปด้วย

นางไม่ขยับ ไม่มีแรงจะขยับ หากไม่เพราะมือเขาจับมือนางไว้ เกรงว่านางคงถือถ้วยไว้ไม่อยู่ เขารู้ ดังนั้นจึงช่วยนางยกมือขึ้น ทำให้ถ้วยน้ำขยับไปชิดริมฝีปากแห้งผากและมีแผลของนาง ทว่านางยังคงไม่อ้าปาก เอาแต่จ้องมองเขาอย่างเย็นชา

"แม่นาง" เขาเห็นแล้วก็ยิ้ม ก่อนจะพูดต่อ "ถ้าเจ้าไม่หิวน้ำ จัมน้ำนี้ ข้าไม่เกรงใจนะ"

นางยังคงไม่อ้าปาก เขาก็ไม่เฝ้าโกรธ หยิบถ้วยออกจากมือนาง แล้วกระดกใส่ปากตัวเอง

สายตางเย็นเยียบกว่าเดิม หางตากระตุกที่หนึ่ง
ซึ้งยิ่งเทียบรินน้ำให้ตัวเองอีกถ้วย

เขารู้ว่านางกระหายน้ำมาก เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่อยากดื่มน้ำ สตรีผู้นี้หมดสติไปตั้งหลายวัน ล้วนอาศัยเขาป้อนข้าวป้อนน้ำ แต่ถึงอย่างรอนั้นก็มีใช้การกินอาหารด้วยตัวเอง ตอนนี้เกรงว่านางคงทั้งหิวทั้งกระหายที่ไม่ยอมดื่มน้ำ แปรส่วนคงกลัวว่าเขาจะวางยาพิษกระมัง

เขาดื่มน้ำอีกถ้วยและอีกถ้วย จากนั้นก็วางถ้วยลง ยิ้มเอ่ยว่า "ข้าว่าดีก็มากแล้ว ขึ้นเดินทางต่อไปลาตัวนี้ของข้าอาจจะทนไม่ไหว ให้มันพักสักครู่เถอะ พวกเราจอดรหิมทางข้างหน้าแล้วพักผ่อนกัน"

ชายหนุ่มลงจากรถไปเก็บฟืน

หญิงสาวพึงผั่งรท หายใจออกมาก หายใจเข้าน้อย รู้สึกเพียงเวียนหัวตาลาย

นางรู้ว่าชายผู้นี้เป็นมนุษย์ ไม่ใช่ปีศาจ ทว่าสำหรับนางแล้ว

มนุษย์เฝ้าว่าจะดีกว่าปีศาจ พวกเขาบ้างละโมบในความงามของนาง บ้างละโมบในทรัพย์สิน หรือคิดว่าจะเอานางไปแลกเงินได้เท่าไร ใจมนุษย์ โลกมาก ชั่วร้ายมาก พิริบตาเดี๋ยวก็สามารถขายนางได้

นางหลุบตามองแขนขาที่ขาดไป ยิ้มหย้นในใจ

แม้นางจะพิการ ทว่าสำหรับคนพวกนั้นแล้วก็ไม่แตกต่าง คนวิปริต บางจำพวกยังคงสนใจหญิงพิการจริงๆ

หลายวันมานี้นางกึ่งหลับกึ่งตื่น สติพว้าเลือน รับรู้เพียงรางๆ ว่าตัวเอง ถูกชายผู้หนึ่งพาขึ้นมาบนรถ เขาพันแผลให้ ป้อนยา ป้อนข้าว ป้อนน้ำ ให้นาง ทั้งยังเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอเป็นคนดี

ขุนหมูให้อ่อนแล้วค่อยขายเป็นเรื่องที่พบเห็นได้ทุกวัน

เพียงแต่...นางซ้อนตาขึ้น มองการตกแต่งภายในรถ ยืนยันให้แน่ใจ อีกครั้งว่าเมื่อครู่ไม่ได้ตายมองผิดไป

ข้าวของในรถคันนี้แม้จะดูธรรมดา ทว่าแต่ละอย่างล้วนเป็น ของชั้นสูง

ตู้ไม้จันทร์ หนีบไม้การบูร กล่องไม้หนานมู่ลายทอง* ถ้วยกระเบื้อง ผสมแก้วกระดุกที่ชาวจนแสงส่องผ่านได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงมีดจากร้านมีด และเครื่องเหล็กหนึ่งหทัย นั่นเป็นของดีที่ต่อให้สั่งจอก็ต้องรอสามถึงห้าปี ในลิ้นชักนั้นไม่ได้มีแค่มีดลักษณะคล้ายพู่กันเพียงเล่มเดียว แต่มีมีด วางเรียงอยู่ถึงสิบสองเล่ม

แม้แต่กล่องไม้ที่เขาใช้บรรจุเหอเถาไปนั้นฝีมือยังประณีตมาก แม้จะ

* หนานมู่ เป็นไม้ยืนต้นที่สูงได้ถึง 30 เมตร เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทาน เหมาะในการทำ เครื่องเรือน ไม้หนานมู่ลายทองเป็นไม้หนานมู่ประเภทหนึ่งที่มีเนื้อไม้มีลวดลายเป็นประกายสีทองคล้าย ผ้าแพรไหม มีมูลค่าสูงมาก

ไม่ได้แกะสลักและเคลือบสี แต่พอเปิดฝาถาดกลับมองไม่เห็นรอยต่อแม้แต่หย่อม
 ด้วแล้วเหมือนไม้ทรงสี่เหลี่ยมก้อนหนึ่ง

เสื้อผ้าที่เขาสวม รองเท้าที่เขาใส่ ดูเรียบง่ายแต่กลับไม่ใช่ของธรรมดา
 ชายผู้นี้บอกว่าตัวเองเป็นหมอคคนหนึ่ง แต่นางไม่เคยเห็นหมอคคนใด
 มีข้าวของเครื่องใช้ดีถึงเพียงนี้มาก่อน โสดทั้งหลายที่เขาวางอยู่บนรถก็
 ล้วนเป็นของชั้นยอด บางทีคนทั่วไปอาจแยกไม่ออก แต่ของพวกนี้กลับ
 ตกตาวางไม่ได้ กลิ่นหอมของยาที่อบอวลไปทั่วรถ นางแค้นมก็รู้แล้วว่า
 ของพวกนั้นไม่ใช่ของธรรมดาทั่วไป

มีดทรงพู่กันแถวนั้นเป็นมีดหมอ อย่าว่าแต่หมอที่พนจรไปทั่วเลย
 เกรงว่าแม้แต่หมอในเมืองยังมีไม่กี่คนที่สามารถมีไว้ครอบครองสักเล่ม
 ดอกอ้อกระจุกแล้วกระจุกเล่าปลิวพัดตามสายลม คล้ายบุปผ์ฝ้าย
 คล้ายเกล็ดหิมะ

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น เห็นคนผู้นั้นไม่รู้คิดอะไร ก่อนลงจากรถ
 ยังจงใจเลิกมานขึ้น ให้นางมองเห็นสภาพแวดล้อมภายนอก

นางมองลาดตรงหน้าและเชือกบังเหียนที่วางอยู่บนที่นั่งคนขับ
 ก่อนจะยื่นมือไปคว้าเชือกโดยไม่คิด หมายถึงบังคับรถเทียมลากจากไป
 ทว่ามีอกกลับกำลังสิ้น นางไม่สนใจ เพียงโน้มตัวไปข้างหน้า แต่แล้ว
 ร่างกายกลับเสียวสมดุล ล้มคะมำลงไปบนพื้นรถอย่างอเนจอนาถ

ก่อนที่ใบหน้าจะกระแทกพื้น นางก็พลันยื่นมืออีกข้างไปยันไว้ แต่
 ใบหน้ายังคงกระแทกพื้นอย่างแรง

ให้ตาย!

นางลืมไปว่าแขนขาของตนขาด อีกทั้งเห็นได้ชัดว่านางอ่อนแอกว่า

ที่ตัวเองคิดไว้

ความเจ็บทำให้เหงื่อเย็นผุดออกมาจากรูขุมขน นางหมอบอยู่บนพื้นรถ แค່หยาใจยังต้องออกแรง มือและหน้าอกที่บาดเจ็บและถูกทับทำเอานางเจ็บจนริมฝีปากชาหัวใจสะท้อน ได้แต่ออกแรงพลิกตัวนอนตะแคงขดตัวอยู่บนพื้นรถ นานครู่ใหญ่ที่มีอาจขยับเขยื้อน

ไม่ง่ายเลยกว่าจะรองความเจ็บผ่านพ้นไป นางหลุบตาตรวจดูแขนข้างที่ขาด ถึงได้พบว่าเขาไม่เพียงพันแผลให้อย่างเรียบร้อย ยังเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ เสื้อผ้าชุดนี้ไม่ใช่ของนาง แต่เป็นเสื้อผ้าบุรุษ แปรส่วนคงเป็นของเขา

สิ่งสุดท้ายที่นางจำได้คือสารเลวพวกนั้นไล่ตามนางมาถึงริมแม่น้ำ นางจงใจกระโดดลงไปใต้น้ำ พอตกลงไป เสื้อัดของนางย้อมน้ำในแม่น้ำจนเป็นสีแดงทำให้พวกมันมองเห็นไม่ชัด แยกแยะไม่ออกว่าใครเป็นใคร นางหวังโอกาสตอนที่เจ้าคนเคราะห์ร้ายคนหนึ่งถูกเข้าใจผิดว่าเป็นนางดำลึกลงไปได้ น้ำ หนีเอาชีวิตรอดมาได้

ครานี้บาดเจ็บสาหัสเกินไป นางหายดีไม่เร็วพอ

นางเห็นบริเวณที่เธอใช้ผ้าไปรัดพันแผล เนื่องจากอาการระแวกเมื่อครู่นี้จึงทำให้มีเลือดซึมออกมา นอกจากนี้นางยังรู้สึกได้ถึงความเจ็บแปลบเป็นระลอกที่แผ่มาจากช่วงอกและท้อง ตลอดจนความอุ่นร้อนขุมหนึ่ง แม้จะมองไม่เห็น แต่นางรู้สึกได้ว่าความอุ่นร้อนนั้นกำลังขยายวงออกไป

นางรู้ว่าบาดเจ็บตรงนั้นแปรส่วนคงฉีกและปริออกอีกแล้ว

ด้วยกลัวว่ากลิ่นเลือดจะกระจายออกไป นางกัดฟัน มือลั่นขณะดึงผ้าห่มด้านข้างมาคลุมตัวเอง

ครูใหญ่ที่นางไม่กล้าขยับเขยื้อนอีก เอาแต่ก่ลั่นหายใจฝ้าารอ
พวกสารเลวที่จมูกดีเป็นเลิศพุ่งเข้ามา

เวลาหนึ่งเค่อ* ผ่านไป และผ่านไปอีกเค่อ

ลมพัดมาระลอกแล้วระลอกเล่า ช้างนอกเจียบสนิท มีเพียงเสียงเดิน
และเคลื่อนไหวของชายผู้นั้น

หญิงสาวเงยหน้ามองทิวทัศน์ยามค่ำคืนนอกตัวรถ ตลอดจน
ชายหนุ่มที่เคลื่อนไหวไปมาระหว่างต้นหญ้า ก่อนจะตระหนักว่านางมีอาจ
ไปจากที่นี่ได้ด้วยตัวเอง ต่อให้มีลาตัวนั้นกับรถคันนี้ก็ก็ตาม

นางไม่เพียงแขนขาต กระตุกที่โครงยังหักไปหลายท่อน นางรู้ว่า
เท้าก็มีปัญหา เกรงว่าแม้แต่ยืนยังยืนไม่อยู่ด้วยซ้ำ

นางต้องการคนผู้นี้ อย่างน้อยสองสามวันนี้ก็ยังต้องการอยู่

เขากำลังดูแลนาง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไร นางรู้ว่าเขาจะให้อาหาร
ให้ยา และให้น้ำนาง

เวลานี้แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ถึงอย่างไรนางก็ต้องการเวลาแค่ไม่กี่วัน
ในการฟื้นฟูร่างกาย

ถ้าเจอเจ้าพวกนั้น นางยังสามารถเอาคนผู้นี้มาเป็นโล่บังธนู ยื้อเวลา
ได้อีกชั่วคราวก็ยังดี บางครั้งเวลาแค่ชั่วพริบตาที่เพียงพอให้นางหนีเอาตัวรอด
ได้แล้ว

เมื่อตัดสินใจแน่วแน่ หญิงสาวก็ไม่คิดจะเปลืองแรงอีก เพียง
หลับตาลง พยายามประคองลมหายใจของตัวเองไว้

ชายผู้นั้นเดินมาและเดินจากไป ไม่นานเขาก็กลับมาข้างรถ เปิดช่อง

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ใต้ที่นั่งคนขับ หยิบเตาดินเผาสีแดงใบหนึ่งออกมา เริ่มก่อไฟและย่างปลา กลิ่นหอมของปลาย่างทำเอานางอึ้งไปเล็กน้อย สمیمตาขึ้นโดยไม่รู้ตัว นางเห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาไม่ได้ถือเครื่องมือตักปลาไป แต่กลับไม่รู้ว่ เขาจับปลาได้อย่างไร ทั้งยังเสียบพวกมันไว้กับซี่กไม้ไผ่แล้วนำไปย่าง มองให้ละเอียดอีกทีนางถึงพบว่าไม่รู้ว่เขาไปหาไม้เขียวต้นหนึ่ง มาจากที่ใด ผ่ามันออกทำเบ็ดตักปลาแบบง่ายๆ ทั้งยังตัดกระบอกไม้ไผ่ มาข้อหนึ่งเพื่อใช้ตักน้ำแกงปลาอีกด้วย

กลิ่นหอมของอาหารทำให้ห้องของนางร้อง นอกจากความเจ็บปวด แล้ว ยังมีความหิวโหยเพิ่มเข้ามาอีก

เขาขูดขิงที่ขึ้นเองในป่าออกมาฝานเป็นแผ่นบางแล้วโยนลงไปใ้ น้ำแกง ทำให้กลิ่นหอมเข้มข้นกว่าเดิม

เขาไม่ได้ถามนางอีกว่าจะกินหรือไม่ เอาแต่ย่างปลา ต้มน้ำแกง จากนั้นก็นั่งยองอยู่ข้างกองไฟอุ่นอบอุ่นและลงมือกิน

ครั้นเห็นเขากินอยู่คนเดียว โทสะในใจนางก็ผุดขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ นางเม้มปากแน่น หลับตาลงอีกครา

ที่ว่าพอหลับตาลง กลิ่นอาหารกลับหอมหวานยิ่งกว่าเดิม ก่อกวนจิตใจ มากกว่าเดิม

กระเพาะที่หิวโหยส่งเสียงดังอีกครั้ง กลิ่นหอมนั้นยังหอมมากขึ้น ทุกที เข้มข้นมากขึ้นทุกที ไกล่เข้ามาทุกที รวากับอยู่ไกล่แค่ตรงนี้ นางรู้สึกได้ถึงไอร้อนเสียวด้วยซ้ำ...

ด้วยตระหนักถึงความผิดปกติ นางจึงสمیمตาและเห็นคนผู้นั้นมาอยู่ตรงหน้าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขายืนอยู่หน้าที่นั่งคนขับ มือหนึ่งถือกระบอกไม้ไผ่

ที่ใส่น้ำแกงปลาพลงใช้ตะเกียบไม้ไผ่ที่ทำขึ้นชั่วคราวกินเนื้อปลาในน้ำแกง
ด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย กินไปมองนางไปด้วย

หญิงสาวตระหนกจนเกือบจะกระโดดตัวไปข้างหลัง โพล่งถาม
ออกมา

"เจ้าทำอะไร?"

"เจ้าล้มลงบนพื้น" เขาพูดตาไม่กะพริบ "ข้าเลยมาดูว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่
หรือไม่"

นางตะลึงงัน จ้องเขาอย่างขุ่นขี้ง อายกยันตัวเองขึ้นทว่าไม่มีแรง

"ในเมื่อยังมีลมหายใจ ยังพูดได้ ก็น่าจะยังดีอยู่"

เขาพูดไปกินไป กินจนปากมันแฉล็บ ที่น่าโมโหยิ่งกว่าคือท้องของนาง
ดันส่งเสียงร้องโครกครากออกมาอย่างไม่เอาไหนในเวลา

เขาได้ยิน นางรู้ว่าเขาได้ยิน แต่นางยังไม่ทันได้รู้สึกเขินอาย เจ้าคน
น่าโมโหผู้นี้กลับมองนางแวบหนึ่ง จากนั้นก็มองน้ำแกงในกระบอกไม้ไผ่
ของตน ก่อนจะแหงนหน้าสูงดื่มน้ำแกงปลาที่เหลือจนเกลี้ยงต่อหน้านาง

เขาดื่มหมดแล้ว นางรู้ น้ำแกงในกระบอกไม้ไผ่ไปนั้นถูกดื่มจนไม่เหลือ
แม้แต่หยดเดียว

ทันใดนั้นโทสะก็พลันพุ่งขึ้นมาอีกระลอก

นางรู้ว่าเขาจิงใจ ตอนวางกระบอกไม้ไผ่เขายังเลียริมฝีปากด้วย
ท่าทางเอร็ดอร่อยไม่หาย จากนั้นก็หันหลังเดินจากไปอีกครั้ง...

นางโมโหกว่าเดิมอย่างไร้สาเหตุ ชายผู้นั้นกลับชะงักทำในจังหวะนี้
แล้วหันกลับมาเยี่ยมถาม

"ใช่แล้ว แม่นาง ถ้าเจ้าหิว ข้ายังมีน้ำแกงปลาอีกหนึ่งกระบอกไม้ไผ่"

จะให้ข้านำมาให้เจ้าหรือไม่"

"ไม่ต้อง!"

ชั่วขณะที่โพล่งออกไป นางก็นึกเสียใจภายหลัง จะเอาชนะไยต้องเป็นเวลานี้ด้วย นางคิดว่าโอกาสกินอาหาร รับประทานอาหารจะได้ออกกำลังกายได้ แต่คนผู้นี้กวณประสาทและนาโมโหเกินไปจริงๆ ทำให้นางไม่ทันคิดให้รอบคอบ

ซึ่งยิ่งเทียนจ้องนางแล้วยิ้ม เหมือนเคาได้แต่แรกแล้วว่านางต้องพูดเช่นนี้ เขาไหวไหว หมุนตัวกลับไปอีกครั้ง เดินกลับไปข้างกองไฟอย่างสบายอารมณ์

ความอับอายของนางแปรเปลี่ยนเป็นโทสะที่รุนแรงกว่าเดิม จึงตัดสินใจหลับตาเสีย

พยัคฆ์ตกที่ราบถูกสุนัขขึงแก* จริงๆ หากไม่เพราะบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้ นางจะตกต่ำถึงขั้นถูกมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งปั้นหัวเล่นเช่นนี้หรือ

รอให้ข้าหายดีก่อน สารเลวผู้นี้อย่าได้ตกมาอยู่ในมือข้าเลย!

คนเป็นหมอจิตใจเมตตาอุจิตามารดาบ่าบออะไร! มนุษย์บัดชบ! บ้าจริง! ไปตายเสียเถอะ...

น่าโมโห...น่าโมโห...น่า...

...ความมืดจู่โจมเข้ามา เนื่องจากเหนื่อยล้าและอ่อนเพลียเกินไป ประกอบกับเสียเลือดมาก นางไม่มีแรงจะคิดมากอีก ได้แต่จมดิ่งลงสู่ความมืดอีกครั้ง

* พยัคฆ์ตกที่ราบถูกสุนัขขึงแก เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อยามวิรบุรุษหรือผู้ยิ่งใหญ่เสื่อมอำนาจบารมีก็มักจะถูกคนพาลตำทราวมกลั่นแกล้งรังแก

ทว่าแม้จะเป็นเช่นนี้ นางยังคงพยายามประคองสติเสี้ยวสุดท้ายไว้
ไม่กล้าปล่อยให้ตัวเองหมดสติไปโดยสมบูรณ์

กลิ่นหอมของอาหารพวกนั้นยังคงอยู่ ยังคงรบกวนนาง แต่นาง
ก็ได้ยินเสียงลมพัดเช่นกัน ยังได้ยินเสียงลาพ่นลมหายใจ ได้ยินเสียงน้ำไหล
ได้ยินเสียงถ่านปริแตกเพราะถูกเผาไหม้

หญิงสาวผ่อนคลายลงช้าๆ

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าใด บางทีสุดท้ายนางยังคงหมดสติไปอยู่ดี แต่
พอเขากลับขึ้นมาบรรดอีกครั้งนางก็รู้ตัวแทบจะในทันที

นางพยายามที่จะตื่นแล้ว แต่กลับทำไม่ได้

นางไม่ไว้ใจคนผู้นี้ แต่นางเหนื่อยจนมีอาจควบคุมร่างกายตัวเองได้
เปลือกตาเหมือนหนักเป็นพันชั่ง* ถึงขั้นขยับนิ้วมือไม่ได้ด้วยซ้ำ

เขายื่นมาบรรด นิ่งลงข้างกายนาง ไม่รู้กำลังทำอะไร

ทันใดนั้นเขาก็ยื่นมือมาดึงเสื้อผ้านางออก คว้าได้ร่างกายนางแล้ว
ถอดเสื้อผ้ออกไป

หัวใจนางเต้นเร็วขึ้นอย่างมีอาจควบคุม มิใช่เพราะเขินอาย แต่
เป็นเพราะหวาดกลัว

นางไม่รู้เลยว่าตัวเองกลัวมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งด้วย แต่บัดนี้
มือของนางไม่มีเรียวแรงแม่แต่จะมัดไ้ได้แต่ปล่อยให้เขาทำตามอำเภอใจ
อีกทั้งนางมีอาจควบคุมอารมณ์ของตัวเอง มีอาจควบคุมความรู้สึกอดสู
ที่จู่โจมจิตใจได้เลย

แค่ชายคนหนึ่ง นางจะกลัวอะไร เรื่องอะไรบ้างที่นางไม่เคยพบ

* ชั่ง (ชั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ไม่เคยเจอ?!

รอให้นางได้สติ รอให้ร่างกายนางฟื้นฟู นางต้องให้เขาชดใช้แน่...

ระหว่างคิด นางก็พบว่ามือเขาวางอยู่ข้างแผลที่เอว มือของเขา
ใหญ่และร้อนยิ่ง

ความรู้สึกสงบแผ่มาจากมือใหญ่ของเขา

ช่วงเวลาถัดมานางถึงตระหนักว่าเขากำลังแกะผ้าไปร้องพันแผลออก
นางเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองบาดเจ็บสาหัส ร่างกายถูกกัดแทะจน
แห้วงวิน ถ้าเป็นคนเห็นก็เกรงว่าคงอาเจียนออกมา แล้วคนวิปริตคนใด
จะกระทำมีดีมีร้ายกับคนเจ็บหนักเพียงนี้ แต่ใครจะไปรู้เล่า โลกนี้มีคนวิปริต
มากมายถึงเพียงนั้น...

เพียงชั่วเวลาสั้นๆ เขาก็ฝังเข็มลงบนจุดชีพจรรอบๆ แผลนาง เขา
มือเบาจนแทบไม่รู้สึกรู้ว่านางยังคงรู้สึกได้

หญิงสาวหอบหายใจ รู้สึกว่าความเจ็บเริ่มบรรเทาลง เขาก็มีออกดลง
บนบาดแผลที่ยังมีเลือดไหล ทำให้เลือดค่อยๆ หยุด

น่าโมโหนัก วิชาแพทย์ของชายผู้นี้ดีจริงๆ

หลังจากนั้นเขาก็เริ่มใส่ยาให้นาง ยาพวกนั้นเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง
ทำเอาร่างกายนางสั่นสะท้าน

"ไม่เป็นไร" เขาบอก "ไม่ต้องกลัว แค่ยาเท่านั้น"

พูดอะไรของเขา?!

ข้าไม่ได้กลัว! ไม่กลัวสักหน่อย...

ทว่าจิตใจต่อมาเขาก็คุ้มนางขึ้น ยกนางขึ้นจากพื้นรถ ให้นางพึ่งตัวเขา

หัวใจแตกครั้งอีกครั้ง แต่เขาเพียงพันแผลที่มีเลือดออกให้นางใหม่

จากนั้นก็เริ่มตรวจดูแขนที่ขาดไปของนาง

แขนนางไม่มีเลือดออกแล้ว ถ้านางกินอะไรบ้างแผลจะหายเร็วกว่านี้
แต่นางกลัวว่าเขาจะสังเวยได้

เขาใช้น้ำทำความสะอาดมัน ใส่ยาและพันแผล ขณะนี้นางคิดว่า
เขาทำทุกอย่างเสร็จหมดแล้ว เขากลับไม่ปล่อยให้นางนอนราบ ชายหนุ่ม
ด้านหลังเพียงแต่ปิดผ้าให้นาง หลังจากนั้นก็ใช้ช้อนข้างปากนาง ปล่อยให้
กระแสความร้อนที่อบอุ่นสายหนึ่งไหลเข้ามาในปากซ้ำๆ

ของเหลวนั้นเค็มเล็กน้อย อุณหภูมิอ่อนโยน เจือกลิ่นหอมหวานของ
ปลาสด เคี้ยวกลิ่นหอมสดชื่นจากซิง

หัวใจนางเต้นรัวอีกครั้ง

เขาป้อนซ้ำๆ มีความอดทนอย่างยิ่ง รวากับรู้ว่าหากป้อนเร็วเกินไป
นางจะสำลักได้

จวบจนเวลานี้นางจึงตระหนักได้ว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาป้อนอาหารนาง
เช่นนี้ เขาชำนาญเกินไป บุรุษสตรีไม่เพียงใกล้ชิดกัน หมอคนหนึ่งไม่มีทาง
ใกล้ชิดกับคนไข้ที่เป็นสตรีเช่นนี้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการป้อนอาหารที่ร่างกาย
แทบจะแนบติดกัน

เขาป้อนคำเล็กทีละคำ ทั้งยังบีบเนื้อปลาชิ้นใหญ่ให้กลายเป็นเนื้อบด
นุ่มๆ ให้นางไม่ต้องเคี้ยวก็กลืนลงไปได้อย่างง่ายดาย

ลมกลางคืนโชยมาเบาๆ หัวใจนางยังคงเต้น เต้นอย่างแผ่วเบา
แต่เร็วรี

เวลาผ่านไปหนึ่งเค่อและอีกเค่อ หัวใจที่เต้นถี่รัวค่อยๆ เต้นช้าลง
โดยไม่รู้ตัว

ซึ่งอิงเทียบป้อนจนน้ำแกงปลาในกระบอกไม้ไผ่ถูกนางกินหมด
จึงได้หยุด จากนั้นก็เลิกผ่านางขึ้นอีกครั้ง ถอนเข็มเงินบนหน้าอกและ
ช่องท้องออกอย่างระมัดระวัง จัดเสื่อผ้าให้นาง ทั้งยังผูกสายรัดเอวให้นาง
ด้วย แต่เขายังคงไม่ปล่อยให้นางนอนราบ เพียงให้นางพึงรำงเขาต่อ ทว่า
กลับไม่ได้ทำสิ่งใดที่ไม่สมควร

ชายผู้นี้ไม่มีเจตนาร้าย นางรู้สึกได้ แต่กลับยากที่จะทำใจเพื่อ
ลมกลางคืนพัดมาแผ่วเบาระลอกแล้วระลอกเล่า
หญิงสาวรู้สึกได้ถึงจังหวะหัวใจของเขาที่แนบติดแผ่นหลังนาง
มันเต้นอย่างช้าๆ อุณหภูมิร่างกายของเขาค่อยๆ สร้างความอบอุ่นให้
เรือนร่างเย็นเฉียบของนาง ทำให้ร่างกายนางอุ่นขึ้นทีละน้อย

นางรู้สึกผ่อนคลายกว่าเดิม ระหว่างกึ่งหลับกึ่งตื่น ไม่รู้เพราะเหตุใด
กลับมีเรี่ยวแรงที่จะลืมตาขึ้น

แสงจันทร์สาดส่องลงมาจากท้องฟ้า น้ำในแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวสะท้อน
ขุนเขาและดวงจันทร์ คลื่นน้ำทอประกายวิบวับแผ่วจาง

นางรู้ว่าเหตุใดเขาจึงไม่ปล่อยให้นางนอนราบ
เมื่อกินอาหารเหลวไม่ควรนอนราบ ป้อนกันไม่ให้อาหารไหลย้อนขึ้นมา
ตามลำคอ ต้องรอครู่หนึ่งจึงจะให้คนป่วยพักผ่อนได้

เนิ่นนานมาแล้ว คำสอนที่แม่มดใหญ่พร่ำสอนนางพลันผุดขึ้นมา
คนเป็นหมอ จิตใจเมตตาประดุจบิดามารดา
ความเคียดแค้นและความเจ็บปวดพุ่งขึ้นในใจพร้อมกัน ฉายชัด
ในดวงตา

นางหลับตาลง ปิดและลบความทรงจำเหล่านั้นออกไป

ก๊งก๊งก๊ง...

ก๊งก๊งก๊ง...ก๊งก๊งก๊ง...

หญิงสาวได้สติท่ามกลางการโยกคลอนไปมาอย่างมีจังหวะ ภาพตรงหน้าเริ่มแรกมีเพียงความพว่เลือน หลังจากนั้นจึงเริ่มชัดขึ้น นางยังคงอยู่บนรถ นอนอยู่ในผ้าห่มบนพื้นรถ รถเทียมลาแล่นออกมาจากสถานที่ที่เคยจอดก่อนหน้านี้ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

ดูไม่อย่างดีที่สุดเรียงรายอยู่ด้านข้างและเป็นที่เก็บมัดหมอยังคงไม่ถูกลงกลอนสักใบ

ด้านหน้ามีแสงแดดส่องผ่านม่านเข้ามาเป็นระยะ ทำให้นางเห็นเงาร่างของชายผู้นั้น ทั้งที่นางเพิ่งจะใช้มัดข่มขู่เขา แต่เจ้านี้ยังกล้าหันหลังให้นางอีก?!

ไม่ต้องตั้งลิ้นชักพวกนั้นออกมา นางก็รู้ว่ามัดพวกนั้นจะต้องยังอยู่ที่เดิมไม่หายไปแม้แต่เล่มเดียว

ชายผู้นี้ถ้าไม่ได้ใจก็ต้องคิดว่านางอ่อนแอเกินไป มีอาจสร้างอันตรายต่อเขาได้

บางทีการวิเคราะห์ของเขาอาจจะไม่ผิด

นางอ่อนแอมากจริงๆ หน้าอกและช่องท้องยังคงเจ็บ แขนที่ขาดไปก็ยังเจ็บปวดเหลือเกิน แต่หลังจากที่เขาป้อนน้ำแกงปลาให้นาง บาดแผลก็สมานตัวเร็วกว่าเดิม นางรู้ว่าเลือดหยุดไหลแล้ว ไม่ต้องกัมหน้าดูก็รู้ว่าสถานการณ์กำลังดีขึ้น ถ้านางกินอาหารต่อจะหายดีเร็วกว่านี้

ฉับพลันนั้นนางได้ยินเสียงพูดคุยไกลออกไปลอยเข้ามา เสียงนั้นไม่ใช่แค่คนเดียว หัวใจนางหดเกร็ง ประหม่าเล็กน้อย

ตอนที่เขาลดความเร็วลง หญิงสาวกลับหันหายใจโดยไม่รู้ตัว โดยไม่ต้องคิด นางฝันชมความเจ็บปวดตึงลึ้นซึกที่เก็บมีดออกมาและคว้ามืด เล่มหนึ่งมากำไว้ในมือ

ตอนนี้นางมีอาชีพมือกับคนได้มากนัก แต่นางไม่โง่ถึงขั้นปล่อยให้ผู้อื่นเช็ดตามใจชอบ

เสียงผู้คนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ฟังดูแล้วเป็นตลาดเล็กๆ แห่งหนึ่ง นางได้กลิ่นเนื้อมันคัก ได้ยินเสียงไก่ขันแพะร้อง ยังมีเสียงตะโกนขายของ

ชายหนุ่มหยุดรถแล้วลงจากรถไป

นางได้ยินเสียงเขาเดินจากไปไกล เหงื่อเย็นไหลท่วมตัว นางกำมีดแน่น มองผ่านรอยแยกของมานที่มีแสงส่องเข้ามาออกไปก็เห็นแผ่นหลังของชายผู้นั้น เขากำลังเจรจากับพ่อค้าแผงลอยริมทาง

พ่อค้าผู้นั้นดูปกติมาก เหมือนมนุษย์ธรรมดาทั่วไปคนหนึ่ง แต่นางยังคงจ้องเขม็ง ชายผู้นั้นซื้อผักสองกำ จากนั้นก็เดินไปที่แผงขายไก่ซื้อไก่ไก่มาหนึ่งซั้ง

นางมองเขาพูดคุยซื้อขายกับคนเหล่านั้น อีกทางหนึ่งกวาดตามองไปรอบบริเวณอย่างรวดเร็ว พบว่าสาเหตุที่บริเวณนี้มีตลาดเล็กๆ เพราะที่นี่มีท่าเรือขนาดเล็กอยู่

บริเวณนี้เป็นท่าเรือ เรือลำเล็กหลายลำมาจอดรับคนข้ามแม่น้ำ คิดว่าละแวกนี้คงมีเพียงที่นี่ที่สามารถข้ามแม่น้ำได้ แถวท่าเรือมีคนตั้งแผงขายของไม่มาก ดูเหมือนแผงลอยชั่วคราวเพียงสิบกว่าแผงเท่านั้น ส่วนใหญ่ล้วนวางตะกร้าไม้ไผ่ที่ใส่ผัก ตลอดจนไล่ไก่ไว้บนพื้น ผู้คน

มารวมตัวและทำการค้ากันที่นี้เพราะคนที่สัญจรผ่านไปมาจะถือโอกาสซื้อของติดไม้ติดมือไปด้วย

มองเรือเล็กข้ามฟากลำนั้นแล้ว ชั่วแวบหนึ่งที่นางบังเกิดความรู้สึกอยากลงจากรถและขึ้นเรือจากไป แต่นางรู้ว่าต่อให้นางสามารถเดินทางระยะใกล้ๆ เช่นนี้ได้ ต่อจากนี้ไปเกรงว่าก็คงหาสถานที่ที่สามารถพักฟื้นร่างกายอย่างปลอดภัยไม่ได้อยู่ดี

บัดนี้ย້อนคิดดูแล้ว การถูกโจมตีที่หยางโจวดูอย่างไรก็ไม่เหมือนความบังเอิญ กลับเหมือนมีคนจงใจล่อนางไปที่นั่นมากกว่า

มนุษย์โหดมาก ปีศาจก็เช่นกัน

ขบคิดดูแล้ว ก่อนที่บาดเจ็บจะหายดี การอยู่บนรถของคนผู้นี้ต่อไป กลับเป็นหนทางที่เหมาะสมที่สุด

นางดึงสายตาดูกลับไปยังชายผู้นั้น มือเขาหิวเนื้อที่ห่อด้วยใบบัวห่อหนึ่ง ยังมีต้นหอมสีเขียวเพิ่มมาอีกหลายกำ ผลไม้หนึ่งตะกร้า เขากำลังหันหลังและเดินกลับมา

แม้จะสวมเสื้อสีเทาผ้าเรียบ แต่เนื้อผ้านั้นดีเกินไป เทียบกับหญิงสาวนาและชายชาวประมงด้านข้างแล้วดูไม่เข้ากันอย่างยิ่ง ผู้คนรอบด้านก็รู้ว่าเขาไม่ใช่คนที่นี่ ยิ่งไม่เหมือนคนประเภทที่จะซื้อกับข้าวริมทาง แต่ละคนอดไม่ได้ที่จะแอบมองเขา ทว่าชายผู้นั้นกลับไม่ใส่ใจสายตาของคนอื่นแม้แต่น้อย

เขาหิวบรรดาผัก เนื้อ และผลไม้เดินทอดน่องซ้าๆ เหมือนกำลังเดินเล่นอยู่บนถนน

ครั้นเห็นเขาเข้ามาใกล้ นางก็กั๊กพันอดทนกับความเจ็บและเอนกายลง

ใต้ผ้าห่มอีกครั้ง

ไม่นานเขาก็เดินมาถึงข้างตัวรถ ก้าวขึ้นรถแล้วเลิกม่าน วางตะกร้าที่บรรจุผักผลไม้ไว้ในห้องโดยสาร ส่วนเนื้อสดที่ห่อด้วยใบบัววางไว้ในถังไม้ใบเล็กที่มีฝาปิด

นางอยู่ใต้ผ้าห่ม มือกำมิดแน่น ลืมตาเป็นขีดเล็กๆ แสบไม่สังเกตเห็นว่าตั้งแต่ต้นจนจบเขาไม่ได้เหลือบมองนางแม้แต่แวบเดียว พอเก็บข้าวของเสร็จเขาก็ปล่อยม่านลงและหันหลังกลับไปนั่งบนที่นั่งคนขับ บังคับรถเทียมลาให้ออกจากท่าเรือข้ามฟากแห่งนั้น

เสียงผู้คนค่อยๆ ห่างออกไป

นางลอบพรัลมหายใจ ลืมตาอย่างสมบูรณ์อีกครั้ง จึงพบว่าเมื่อครู่ตอนเปิดลิ้นชักนางไม่ได้ปิดกลับเข้าไป มันยังคงเปิดอยู่อย่างนั้น

นางหันไปมองด้านหน้ารถ ไม่รู้ว่าเมื่อครู่เขาไม่เห็นจริงๆ หรือจงใจทำเป็นมองไม่เห็นกันแน่

นางหรีดตาลงเล็กน้อย เม้มริมฝีปาก ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเก็บมิดเล่มนั้น กลับเข้าที่เดิมและหยิบมิดอีกเล่มที่วางอยู่ในตำแหน่งที่ลึกกว่าออกมา จากนั้นค่อยดันลิ้นชักกลับเข้าที่ซ้ำๆ

รถเทียมลามุ่งหน้าต่อไป นางกำมิดเล่มนั้นแน่น เอนกายลงอีกครั้ง มีเสียงประหลาดดังมาจากข้างหน้า ผ่านไปครู่หนึ่งนางจึงตระหนักว่านั่นเป็นเสียงเขากำลึงแกะเปลือก ไม่รู้เขาไปหาผลไม้มาจากที่ใด ครานี้ไม่ใช่เหอเถา กลิ่นไม่ใช่

...เป็นเกาลัดคั่วน้ำตาล

เขาเคี้ยวกินซ้ำๆ ปล่อยให้ลาเดินไปข้างหน้าเอง

นางรักษาลมหายใจสม่ำเสมอของตัวเองไว้ จดจ่อกับการฟื้นฟูพบบาดแผลบนร่างกาย แต่กลิ่นหอมของเกาลัดคั่วน้ำตาลลอยมาไม่หยุด ชวนให้คนน้ำลายสอเหลือเกิน

ชั่วขณะหนึ่งที่นางคิดว่าคนผู้นี้ใจ

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น เข้มปากแน่น ลอบสบถดำในใจ ก่อนจะหลับไปอย่างมึนงงอีกครั้งท่ามกลางกลิ่นหอมของเกาลัดคั่วน้ำตาลและเสียงล้อรถที่ตั้งเป็นจังหวะ

รถเทียมลาหยุดลง

ไม่รู้ว่าหยุดนานเพียงใดแล้ว

มีดีในเมื่อถูกหิบบอกไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ นางมุ่นคิ้ว หลุบตามองมือที่คลายออก รู้สึกขัดใจเล็กน้อย

ตื่นมาอีกครั้งก็ยังคงได้กลิ่นหอมของเกาลัด แต่กลิ่นนั้นไม่เหมือนก่อนหน้านี้สัก

ม่านประตูหลังรถถูกคนเล็กขึ้นและแขวนไว้กับตะขอด้านข้าง

สายลมโชยพัดมาเอื่อยๆ ระลอกแล้วระลอกเล่า นำพากลิ่นหอมเข้ามาในรถ

หญิงสาวเบี่ยงตัวอย่างระมัดระวัง มองออกไปข้างนอก เห็นเขาจอดรถไว้กลางแจ้ง จุดไฟให้กับเตาดินเผาสีแดงใบเล็กอีกครั้ง บนนั้นมีหม้อใบเล็กวางอยู่ ใช้ไฟอ่อน ไม่รู้กำลังต้มอะไร นางยังไม่ทันแยกแยะจากกลิ่นว่าในนั้นประกอบด้วยอะไรบ้างก็เห็นเขาหิบบซามขึ้นมาแล้วตักของเหลวสีขาวนํ้านมลงไป

ตอนเขาวางทัพพีและมองมาทางนี้ นางก็เอนกายลงอย่างรวดเร็ว
ไม่ผิดไปจากที่คิด เสียงฝีเท้ามุ่งหน้ามาทางนี้ ตามด้วยรถจมลงไป
เล็กน้อย นางรู้ว่าเขาขึ้นมาบนรถ ทว่าไม่รู้กำลังทำอะไรอยู่ข้างกายนาง

ได้ยินเขาทำเสียงดังสวบสาบ นางจึงแอบลืมตา เห็นเขาหยิบ
พัดใบลานเล่มหนึ่งออกมาจากสั๊กที่ นั่งฟังประตูดอย่างสบายอารมณ์
ทางหนึ่งโบกลมใส่ขามร้อนกรุ่นไบนั่นครึ่งแล้วครึ่งเล่า ทางหนึ่งอาศัย
แสงธรรมชาติจับพู่กันขีดเขียนบนสมุดเล่มหนึ่งอย่างรวดเร็ว

นอกรถมีเสียงแมลงร้อง นกบินผ่านไปบนท้องฟ้าเป็นครั้งคราว
เขาโบกพัดใส่ขามจนเย็น ก่อนจะหันกลับมาประคองนางลุกขึ้น
นางหลับตาโดยเร็ว แสร้งทำเป็นไม่รู้อะไรทั้งนั้น

เขาให้นางฟังอกเขาเหมือนก่อนหน้านี้ จากนั้นก็ป้อนนางที่ละคำๆ
นั่นเป็นอีกที่ตุนจากเกล็ดกับข้าว เขาตุนข้าวจนเปื่อย นำมาผสมกับ
เกล็ดที่ถูบคจนละเอียด ยังเติมสมุนไพรลงไปอีกนิด ได้ใจอ่อนนุ่มและ
รสหวานหอม

เกล็ดมีฤทธิ์อุ่นรสหวาน เข้าสู่เส้นลมปราณ ม้าม กระเพาะ ไต
บำรุงม้ามกระตุ้นการทำงานของไต ยังช่วยการไหลเวียนของเลือด
ห้ามเลือด บรรเทาอาการบวม มีประโยชน์ต่อนางอย่างยิ่ง

นางต้องรีบฟื้นฟูร่างกาย การกินอาหารเป็นวิธีที่เร็วที่สุด ดังนั้น
นางจึงไม่ได้ต่อต้าน ปล่อยให้เขาป้อนอาหารให้เช่นนั้น

ป้อนจนหมดขาม เขาก็ให้นางฟังเขาอยู่พักใหญ่ ระหว่างนี้ก็
อ่านหนังสือเล่มนั้นต่อ

นั่นเป็นตำราแพทย์เล่มหนึ่ง บนนั้นมีตัวอักษรแน่นขนัดมากมาย

ได้ฟังเสียงหัวใจเขาเต้น ฟังเสียงเขาพลิกหน้าหนังสือ ทำให้สติ
ของนางเริ่มล่องลอยออกไป ในระหว่างกึ่งหลับกึ่งตื่นมองเห็นต้นหลิวระย้า
พลิ้วโบกตามสายลม ไกลออกไปเหมือนจะมีคนต้มน้ำ หึ้นยา อธิบาย
สรรพคุณของยาชนิดต่างๆ

กลิ่นหอมของน้ำชาอบอวลไปทั่ว กลิ่นหอมของยาแผ่วจาง

โดยไม่รู้ตัว นางเหมือนกำลังนอนอยู่ในโรงยา มือขาวเนียนอบอุ่นหนึ่ง
ยื่นเข้ามาอุ้มนางขึ้นจากเปล ลูบหน้านางและครวญเพลงเบาๆ

ไม่ใช่ให้นางฟัง นางรู้

นี่ไม่ใช่ความทรงจำของนาง แต่เป็นของชายผู้นี้

นางควรจะต้องต้านมัน ใจคนอัปลักษณียิ่ง มักจะเปลี่ยนเป็นอัปลักษณ
เกินบรรยายในชั่วอึดใจต่อไป แต่เมื่อคุ่นั่นอ่อนโยนถึงเพียงนั้น อ้อมอกอบอุ่น
ถึงเพียงนั้น นางอดไม่ได้ที่จะจมดิ่งอยู่ในความทรงจำนี้

ในความทรงจำอันห่างไกล เขายังคงเป็นเด็กคนหนึ่ง ยังไม่รู้จักดื้อชั่ว
ยังไม่รู้จัก...

2

นางถือมีดไว้อีกแล้ว

เขาคำนั้นจะนับแล้วว่าเป็นครั้งที่เท่าไร หญิงผู้ซึ่งตั้งชื่ออันเสียจริง

ใช้ว่าเขาไม่เคยคิดว่าในเมื่อนางกลัวถึงเพียงนี้ก็ให้นางพกมีดไว้แล้วกัน แต่หลังจากที่เขาดูแลนางอย่างเอาใจใส่มาตั้งหลายวัน นางยังระแวงเขาเช่นนี้ ไม่รู้เหตุใดกลับทำให้เขาอดรู้สึกอยากแกล้งนางไม่ได้

จะว่าไปคนป่วยเขาก็พบเห็นมามาก แต่คนป่วยที่ชื่ออันอย่างนางโลกนี้หาได้ยากจริงๆ

โชคดีที่ต่อให้ชื่ออันแต่ยังนับว่าฉลาด รู้จักให้เขาเปลี่ยนยาพันแผล รู้ว่าเวลากินข้าวต้องกิน แม้นางมักจะแกล้งหลับ เขาก็ไม่เปิดโปงนาง หญิงผู้นี้บาดเจ็บหนักเกินไป ร่างกายอ่อนแอเกินไป ถึงอย่างไรแกล้งไปแกล้งมา นางก็มักจะหลับไปจริงๆ อยู่ดี

มองมีดหมอท่ นางกำไว้แน่นเล่มนั้น เขายังคงตั้งมีดออกมาจาก

มีนางแล้วเก็บเข้าที่เดิม

เขาไม่หวังว่านางจะตื่นขึ้นมากะทันหัน ถึงขั้นไม่หวังว่านางจะทำได้ ไม่ยอมปล่อย นางเป็นคนฉลาด ซื่อพรของนางยังคงอ่อนแอ หากจะลงมือจริงๆ เขาย่อมมีวิธีจัดการนางได้ แต่ถึงจะอ่อนแอเพียงไร หลายวันมานี้ อาการของนางดีขึ้นจริงๆ

อันที่จริงนั้นไม่ใช่แค่ดีขึ้นเท่านั้น

ซึ่งอิงเทียนหลูตามองดวงหน้าเล็กขาวซีดของหญิงสาว เขาจำได้ชัดเจนว่าวันที่เก็บนางได้ ใบหน้านางถูกกัดเป็นแผลหลายจุด จนเสียโฉม แต่หลายวันก่อนตอนนางฟื้นขึ้นมา แผลเหล่านั้นกลับเริ่มมีเนื้อมาเติมเต็ม แม้จะยังขรุขระไม่เรียบ ทว่าก็แตกต่างราวกับเป็นคนละคนกับก่อนหน้านี้

แรกเริ่มเขาไม่ได้ใส่ใจ เขาใส่ยาให้นางและปิดแผลเหล่านั้นไว้ จวบจนวันนั้นเมื่อเปลี่ยนยาให้นาง ล้างยาบนใบหน้าออกอย่างระวัง ถึงได้สังเกตเห็น

แม้ยานั้นจะเป็นยาปลูกเนื้อที่ปรุงจากตำรับยาที่ท่านดาตั้งไว้ให้ แต่แผลนี้ก็หายดีเร็วเกินไปหน่อย โดยทั่วไปจะให้แผลหายดีถึงเพียงนี้ อย่างน้อยต้องใช้เวลาสี่ห้าเดือน แต่นี่เพิ่งผ่านมาไม่กี่วันเท่านั้นเอง

ชั่วขณะหนึ่งเขายังคิดจริงๆ ว่าตนจำผิดไป ทว่าบาดแผลอื่นๆ บนร่างกายนางก็เป็นเช่นนี้

เพราะอย่างนี้สองวันก่อนเขาจึงเริ่มสังเกตหญิงผู้นี้มากขึ้นเล็กน้อย

ร่างกายนางมีบาดแผลมากมาย ล้วนไม่ได้เกิดจากดาบกระบี่ กลับเหมือนถูกสัตว์ป่าฉุโจม ตอนเขาเก็บนางได้ นางเหมือนตุ๊กตาผ้าเก่าขาด

ที่ถูกหมาป่ากัดตะ ทั้งที่บาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนั้นกลับรอดชีวิตมาได้
แม้แต่เขาเองยังประหลาดใจ

มองแขนที่ขาดของนางแล้วย้อนคิดถึงสภาพของนางในตอนแรก
เกรงว่าสิ่งที่ไล่ล่านางคงมิใช่หมาป่า แต่เป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าหมาป่า

ถ้าสิ่งที่ไล่ล่านางเป็นอย่างที่ใจเขาคิด ย่อมเป็นเรื่องปกติที่นาง
จะชอบถือมีดไว้ป้องกันตัว

ในใจเขาพลันเข้าใจ ดังนั้นจึงอดสังเกตุและจดบันทึกไม่ได้

ร่างกายของหญิงผู้นี้ตอบสนองดีมาก ให้อะไรก็ดูดซับได้ทั้งหมด
กินมากเท่าไรยิ่งฟื้นฟูเร็วมากขึ้นเท่านั้น ไม่เพียงดูออกจากภายนอก ตอน
เขาจับชีพจรให้นาง ยังตรวจพบว่าอวัยวะภายในที่ได้รับบาดเจ็บของนาง
กำลังฟื้นฟูด้วยความเร็วอันน่าตกใจ

ความเร็วในการฟื้นฟูของนางเทียบกับศิษย์น้องหญิงแล้วเร็วกว่า
เทียบกับตัวอย่างคนไข้ในตำราแพทย์ที่อาจารย์ชุน ท่านตา และท่านพ่อ
ท่านแม่บันทึกไว้แล้วเร็วกว่า เทียบกับลักษณะที่อาจารย์ปู่เคยบรรยายไว้
ก็ยังเร็วกว่าด้วยซ้ำ

ดูเหมือนร่างกายนางจะรู้ว่าต้องซ่อมแซมอวัยวะภายในที่สำคัญก่อน
จากนั้นเป็นผิวหนัง สุดท้ายจึงจะเป็นแขนข้างนั้น ดังนั้นแผลตรงหน้าอก
และช่องท้องของนางจึงสมานเข้าด้วยกันก่อน ตามด้วยศีรษะ ใบหน้า และ
มือเท้า

เนื่องจากการตอบสนองของนางดีเกินไป เขาจึงขนยาทั้งหมดที่มี
ออกมาป้อนนาง จากนั้นจับชีพจรให้นางตามลักษณะของยาที่ป้อนให้
ตรวจดูการตอบสนองแล้วจดบันทึกไว้อย่างละเอียดทั้งหมด

นอกจากบ่อนยาแล้ว เมื่อนางไม่ต่อต้านอาหารที่เขาบ่อนอีก เขาไม่เพียงตุนน้ำแกงปลา ยังซื้อแม่ไก่แก่มาจากชาวนา ตุนน้ำแกงไก่ให้นางกิน

เห็นหญิงผู้นี้ค่อยๆ ดีขึ้นทุกวันด้วยการดูแลอย่างพิถีพิถันของเขา ช่างทำให้คนอารมณ์ดีโดยแท้

แต่พวกน้ำแกงของเหลว ใจก็เปล่าเนื้อบด เมื่อกินได้สักพักเขาเดาว่า นางน่าจะอยากกินอย่างอื่นบ้าง ทว่านางมักจะแกล้งหลับ เขามีโอกาสยื่นยัด น่องไก่เข้าไปในปากนางได้จริงๆ...

ข้าก่อน ข้าทำได้หรือไม่ละ

ซึ่งอึ้งเทียนมองหญิงสาวที่แกล้งหลับต่อ กระดกมูมปากขึ้นช้าๆ

เขาจใจ

กลิ่นหอมของไก่ย่างลอยมาอย่างต่อเนื่อง

แม้ไม่ได้ลิ้มตา นางก็รู้ว่าชายผู้นั้นต้องจใจแน่

เขาไม่ได้ใช้เตาดินเผาสีแดงใบเล็ก แต่จใจเลือกทำเลที่อยู่ต้นลม ก่อหินบนพื้น ตั้งโครงสำหรับย่าง และเริ่มก่อไฟย่างไก่

ไก่ตัวนั้นอ้วนมาก ย่างแล้วทั้งมันและเนื้อฉ่ำแวววาว น้ำมันที่ส่งกลิ่นหอมหยดลงมาไม่หยุด ทุกครั้งเวลาน้ำมันจากตัวไก่หยดลงบนถ่าน จะเกิดเสียงดังฉี่ฉ่า ทำให้กลิ่นหอมเข้มข้นกว่าเดิม

นางหิวแล้ว หิวมากเหลือเกิน

นางอดทนแล้ว ทนแล้วทนอีก จนกระทั่งเขาฉีกน่องไก่ข้างหนึ่ง ออกมา กินอย่างเอร็ดอร่อยพร้อมเสียงดังแจ๊บๆ

ชั่วเวลานั้นนางพลันรู้สึกว่าการทำเช่นนั้นยิ่งนัก

เขารู้ว่านางตื่นอยู่ รู้ว่านางแกล้ง รู้มาโดยตลอด ในเมื่อเป็นเช่นนั้น
นางยังจะนอนอยู่ตรงนี้ทำไม

ชายผู้นั้นจับชีพจรให้นางวันละสามเวลา ถ้าเขาเป็นหมอมิได้เรื่อง
ก็แล้วไปเถอะ แต่เขากลับไม่ใช่

น่าโมโห! น่าตายนัก!

เขารู้ว่านางไม่ปกติ ต่อให้ไม่ใช่หมอม คนทั่วไปเห็นการฟื้นฟูร่างกาย
ของนางเช่นนี้แล้วย่อมรู้ว่านางไม่ปกติ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนผู้ที่มีวิชาแพทย์
ล้ำเลิศ ทว่าเขาไม่ได้ตกใจจนวิ่งหนีหรือพานางไปที่ว่าการเพราะเหตุนี้
เพียงแต่รักษานางต่อไป

นางไม่รู้ว่าคุณนี่คิดอะไรอยู่กันแน่ แต่นางรู้ว่านางต้องกินอาหาร
อีกทั้งเขาก็รู้ดีแก่ใจ

ช้าเร่วนางก็ต้องตื่น ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ใยต้องเสแสร้งต่อไปด้วยเล่า

ดังนั้นพอเขากัดกินน่องไก่ นางจึงลุกขึ้นแล้วก้าวลงจากรถ สองขา
ยังอ่อนแรงเล็กน้อย ยืนยังไม่ค่อยมั่นคงนัก นางพยายามประคองตัวเอง
เดินกะเผลกกะเผลกเข้าไป

ซึ่งอิงเทียนนั่งอยู่ข้างกองไฟ มองนางเดินเข้ามาอย่างโง่งนเหมือน
ทารกหัดเดิน

หญิงผู้นั้นเดินเข้ามา มีหลายก้าวที่เขาคิดว่านางอาจจะล้มลงไป
จริงๆ แต่สุดท้ายนางยังคงประคองร่างกายเอาไว้ได้ กว่าจะเดินมาถึง
หน้ากองไฟ ศีรษะนางก็เต็มไปด้วยเหงื่อแล้ว

บางที่เขาควรจะเข้าไปพยุงบาง แต่ก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น เขามีความรู้สึก

อย่างหนึ่งว่าถ้าตนยื่นมือออกไป หญิงผู้นี้จะอำปากกััดมือเขา ดังนั้น เขาจึงทำเพียงนั่งอยู่ตรงนี้ต่อ มองนางเดินมาตรงหน้าอย่างยากลำบาก และทรุดนั่งลงกับพื้น

นางเหวี่ยงไหล่โซก สิ้นเทาไปทั้งตัว แต่ยังคงจ้องเขาอย่างดูต้น ท่าทางเหมือนจะบอกว่าถ้าเจ้ากล้าก็ลองพูดอะไรออกมาสิ

ซึ่งอึ้งเทียนเล็กคิ้ว ยิ้มน้อยๆ และเอ่ยปาก "ถ้าแม่ นางหิว อย่านได้เกรงใจ เป็นอันขาด..."

ยังพูดไม่ทันจบ นางก็ยื่นมืออันสิ้นเทาไปคว้าไก่ที่วางอยู่บนไฟ ฉีกน่องไก่อีกข้างออกมาแล้วอำปากกััดกิน ไม่ได้เกรงใจเขาแม้แต่น้อย

เขามองนางทะน่องไก่ หลังจากนางกินไก่ทั้งน่องจนหมดจึงค่อย รินน้ำชาถ้วยหนึ่งส่งให้นาง

"ชาชานจาอุเหมย*"

นางมองเขาแวบหนึ่ง ครานี้ไม่ลังเล ยื่นมือไปรับชาถ้วยนั้นมา ดื่มหมดทั้งถ้วยแล้วก็ยื่นมือไปคว้าไก่ตัวนั้นอีกครั้ง

นางเหลือมือเพียงข้างเดียว ตามหลักแล้วไม่น่าจะเคลื่อนไหว สะดวกนัก แต่เขาสังเกตเห็นว่าเล็บนางเปลี่ยนเป็นคมกริปในช่วงพริบตา ทำให้นางคว้าอกไก่ชิ้นหนึ่งมากินได้อย่างง่ายดาย ทว่าหลังจากนั้น เล็บแหลมคมของนางก็กลับเป็นปกติเหมือนคนทั่วไป

เหตุการณ์เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาเท่านั้น แต่สายตาของเขาดี มากมาแต่ไหนแต่ไร

เห็นชัดว่านางก็เช่นกัน นางสังเกตเห็นสายตาเขาจึงปรายตามอง

* ชานจา หรือ Chinese Hawthorn เป็นผลไม้ในตระกูลพุทรา ผลสีแดง มีรสเปรี้ยว มีสรรพคุณช่วยย่อย อุเหมยคือลูกพุทรา

อย่างเยียบเย็น รอให้เขาพูดอะไรออกมา

ครั้งนี้เขาเปิดปากอย่างรู้กาลเทศะ เพียงยิ้มตอบเท่านั้น

หญิงสาวกินไก่อ่างตัวนั้นต่อคำใหญ่ ใครจะไปคิดว่าขณะที่นางกินอย่างเอร็ดอร่อย ทันใดนั้นไม่ไกลออกไปมีเงาดำสี่เท้าก้าวออกมาจากพุ่มหญ้า

นางเห็นแล้วรีบหนีชิดเผือก ถอยไปข้างหลังโดยสัญชาตญาณ ชักมีดที่ซ่อนไว้ที่เอวออกมาในชั่วพริบตา ชายหนุ่มด้านข้างกลับคิดว่ามีนางไว้และหยุดยั้งนาง

"ไม่เป็นไร ข้าवादขายอาคมไว้ มันมองไม่เห็นหรอก"

คำพูดนี้ทำเอานางอึ้งไป ถึงได้สังเกตเห็นว่าเจ้าสิ่งนั้นไม่ได้พุ่งเข้าใส่นาง แต่เดินเข้ามาและหมอบคลานอยู่บนพื้น ดมทางนี้ที่ดมทางนั้นที่จากนั้นเงาหน้าขึ้น ขยับจมูกพลางใช้ดวงตาเจ้าเล่ห์คู่นั้นสอดส่องไปที่

นางมองเห็นรูม่านตาสีเขียวกวาดผ่านนางไป ชั่วขณะนั้นนางแทบจะอยากหันหลังวิ่งหนี แต่ต่อนกวาดมองนางดวงตาสีเขียวคู่นั้นไม่ได้หยุดเลยเหมือนมองไม่เห็นนางอย่างไรอย่างนั้นและมองเลยไปด้านข้างแทน

หลังตรวจดูจนทั่วแล้ว เจ้าตัวอัปลักษณ์นั้นก็ขมวดคิ้วมุ่น เผยท่าทางหงงหงงสับสน มันเดินวนซ้ายวนขวาอย่างไม่ละความพยายามไม่ได้จากไปที่ แต่นางเห็นว่าไม่ว่าเจ้าสัตว์ประหลาดนั้นจะเดินอย่างไร ล้วนอยู่ห่างออกไปในรัศมีสิบสี่เยะ*

หลังจากนั้นนางก็เห็นเส้นสีดำบนพื้น ชายผู้นั้นใช้ถ่านที่เผาแล้ววาดวงกลมขนาดใหญ่ล้อมพวกเขาสองคนและกองไฟไว้ รวมถึงรถเทียมลา

* สี่เยะ (สี่) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

และลาตัวนั้นด้วย

เขาว่าดัสถุลักษณะอย่างหนึ่งไว้ตรงตำแหน่งเหนือได้ออกตกของวงกลม นางรู้ว่ำนั้นเป็นชายอาคมอย่างหนึ่ง เรียบง่ายมาก แต่ใช้ได้ผลยิ่ง

สัตว์ประหลาดที่อัปลักษณ์ตัวนั้นมีอาจเดินเข้ามาได้ ดูเหมือนจะมองไม่เห็นคนและของที่อยู่ในวงกลมด้วย มันเดินวนอยู่นอกวงกลมพักหนึ่งก่อนจะหันหลังจากไป

แม้จะเป็นเช่นนี้ นางยังคงห้ามอาการสั่นเทาไม่ได้ จนกระทั่งชายหนุ่มด้านข้างเอ่ยปาก

"เพราะฉะนั้นเจ้าจะบอกข้าได้หรือไม่ว่านั่นคือตัวอะไร"

หญิงสาวได้สติทันที หันกลับมาจ้องเขา เหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเขายังอยู่ตรงนี้

เขาเลิกคิ้วใส่นาง

"ข้าไม่รู้" นางตอบตาไม่กะพริบ

นางกำลังโกหก เขารู้ นางปกปิดความหวาดหวั่นในดวงตา แต่นิ้วมือของนางยังคงสั่นระริก

เหมือนต้องการปกปิดอาการสั่นที่ห้ามไม่อยู่ นางหันไปคว้าไถ่ทั้งตัวมากิน

"เช่นนั้นผู้น้อยขอถามได้หรือไม่ว่าแม่นางชื่ออะไร" เขาถามอีก

"ข้าจำไม่ได้แล้ว" นางแตะไถ่ตัวนั้นต่อโดยไม่หันมามองเขา ย้อนว่า "ข้าคิดว่าเจ้าบอกว่าตัวเองเป็นหมอเสียอีก หาใช่ักพรต"

"สิ่งนี้อาจารย์ปู่เป็นคนสอนข้า เดินทางอยู่ข้างนอกย่อมพบเจอของสกปรกอย่างมีอาจหลีกเลียง" เขาบอก "ดังนั้นเขาจึงมอบยันต์ให้ข้า

หลายแผ่น สอนขายอาคมป้องกันตัวจากสิ่งชั่วร้ายแบบง่ายๆ ให้ข้า"

ได้ยีนดั่งนั้นแล้วนางก็ไม่เอื่อยอะไรอีก แต่กินอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็กินไก่ตัวนั้นจนเกลี้ยง

เขาสงสัยว่านางกินลงจริงๆ หรือ นางดูเหมือนใกล้จะอาเจียนเต็มที แต่ยังคงบังคับให้ตัวเองกินไก่ลงไปทั้งตัว

นางหวาดกลัวมาก กลัวเจ้าสิ่งนั้นจะกลับมาอีก

มันต้องกลับมาแน่ เขาเดาว่านางรู้ดีว่าใคร ดังนั้นถึงกินอย่างเร่งรีบถึงเพียงนี้

เขาไม่ได้ห้ามนาง นางอยากฟื้นฟูร่างกายให้เร็วกว่านี้ การกินสามารถช่วยนางได้

พอนางกินหมด รอยแผลเป็นขรุขระบนหน้านางยังคงอยู่ แต่เขาสังเกตเห็นว่าตอนนางหันหลังจากไป ขานางไม่กะแผลกอีกแล้ว ร่างกายที่เดิมที่ซิดงอเพราะความเจ็บปวดก็เหยียดตรง

พอขึ้นรถแล้ว นางก็เอนกายลงนอนทันที

ซึ่งอิงเทียนเล็กคิ้ว กินน้องไก่ที่เหลือในมือ หยิบผ้าออกมาเช็ดมือและเริ่มเก็บข้าวของ

ซึ่งอิงเทียนให้ลาลากรถมุ่งหน้าไปอีกสลิปกว่าสี่จังหวัดรถพักผ่อน

นางไม่ชอบเข้าเมืองหรือหมู่บ้าน แน่นอนยิ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าพักในโรงเตี๊ยม หลายวันมานี้เขาจึงนอนกลางแจ้งตลอด คืนนี้ก็เช่นกัน เขาผูกเชือกบังเหียนให้ดี หยิบก้อนถ่านที่เผาแล้วเขียนคาถารอบด้าน จากนั้นค่อยหยิบเสื่อกักใต้ท้องรถออกมาปูลงบนพื้น แค่เอนกายลงไปและหลับตา

กินนอนได้แล้ว

ทว่าพอถึงกลางดึกพลันเกิดเสียงดังขึ้น เขาลุกขึ้นหันไปมอง ทันเห็นเพียงม่านประตูหลังของรถเทียมลลาโบกสะบัดท่ามกลางสายลม

เจ้าลาที่มักจะซุกซนอึดอาด ไม่รู้เหตุใดจึงเหยียดขาทั้งสองออกกว้างอย่างเรวรี่ หากไม่เพราะเขารู้ว่านั่นเป็นลา คงต้องเข้าใจผิดคิดว่านั่นเป็นม้าตัวหนึ่งจริงๆ

ซึ่งจึงเทียนตะลึงงันไปครู่หนึ่ง นั่งอยู่บนเสื่ออก มองลาตัวนั้นลากรถวิ่งหายไปในช่วงพริบตา ทิ้งไว้เพียงรอยล้อรถสองทางยืดยาวออกไปไกล

ดวงจันทร์กระจ่าง มีดวงดาวเพียงประปราย สายลมพัดมาพู่ๆ

เมื่อไปไม่ไปหนึ่งถูกลมพัดปลิวลงมา เขากวาดตามองรอบด้าน เห็นความเปลี่ยวร้างรอบกายแล้วจึงตระหนักได้ว่า...

เขาถูกปล้น

พูดก็พูดเถอะ เขารู้วรยุทธ์ หากจะไล่ตามรถเทียมลาคันนั้นไปก็ไม่ใช่เรื่องที่ยากนัก แต่เขาเกียจคร้านเป็นนิสัย แม้จะสนใจสภาพร่างกายอันแปลกประหลาดของหญิงผู้นั้นมาก แต่ไม่ได้สนใจถึงขั้นที่ยินดีเอาใบหน้าร้อนๆ ของตนไปแนบกันเย็นๆ* ของผู้อื่น

นางอยากหนี จันก็หนีไปเถอะ

ถึงอย่างไรได้ห้านี้ก็มีเรื่องแปลกพิสดารมากมาย วิ่งหนีไปคนยอมมีอีกคนโผล่มาแน่

เขาเป็นคนตามใจตัวเองอย่างยิ่ง อีกทั้งกลางดึกเช่นนี้ แทนที่จะให้

* เอาหน้าร้อนๆ ไปแนบกันเย็นๆ หมายถึงพยายามประจบเอาใจผู้อื่น แต่ผู้อื่นกลับทำเย็นชา

ลุกขึ้นไล่ตามรถไป เขาขออนอนให้สบายดีกว่า ดังนั้นเขาจึงไม่ได้ไล่ตามรถเทียมลาคันนั้นไป เพียงแต่เอนกายกลับลงไปบนเสื่ออก

อากาศเย็นสบาย ฤดูใบไม้ร่วงช่างดีเหลือเกิน

ในเมื่อปัญหาวิ่งหนีไปเองแล้ว เขายังคงนอนหลับให้สบายดีกว่า

เช้าวันต่อมา ช่างอิงเทียนม้วนเก็บเสื่ออก มัดด้วยเชือก แบกขึ้นหลัง และลุกขึ้นออกเดินทาง

เขาเดินเท้าเป็นระยะทางยี่สิบสี่กิโลเมตรถึงกระท่อมในฤดูใบไม้ร่วงกว่าจะเจอหมู่บ้านต่อไป

ท่าน้ำที่ตากผ้าอยู่หน้าหมู่บ้านมอบน้ำชาถ้วยหนึ่งให้เขา เห็นเขาหน้าตาคมคาย ท่าทางสุภาพเรียบร้อยจึงถามว่าเขามาจากที่ใด ชื่อแซ่อะไร ประกอบอาชีพใด

เขายิ้มตอบทุกคำถาม ครั้นได้ยินว่าเขาเป็นหมอ ท่าน้ำก็รีบลากตัวเขาไปบ้านพ่อแม่ ให้เขาช่วยตรวจดูท่านพ่อที่หกล้มขาหัก กว่าเขาจะยึดขาที่หักของชายชราผู้นั้นให้คงที่ นอกประตูก็มีคนกลุ่มใหญ่มายืนรอเบียดเสียด

ในหมู่บ้านน้อยครั้งที่จะมีหมอเดินทางผ่านมา พอได้ยินว่ามีหมอมาแต่ละคนก็ต่างอุ้มเด็กประคองคนแก่มาหา

เมื่อเขาไม่มีลมหายใจแล้วยังไม่มีเข็มเงิน แต่ในป่าและท้องนามีสุนัขไพรที่ขึ้นเองตามธรรมชาติ เพียงแต่ผู้คนไม่รู้ว่าใช้อย่างไรเท่านั้น เขาตรวจดูคนป่วยที่ละคนและเขียนใบสั่งยา ทั้งยังสอนท่าน้ำทั้งหลายว่าจะแยกแยะสุนัขไพรที่ต้องใช้เป็นประจำอย่างไร

คนในหมู่บ้านมีไม่มาก ดังนั้นจึงไม่ต้องเปลืองเวลามากนัก กลับเป็น
ท่านลุงท่านป้าทั้งหลายที่มีน้ำใจ ชวนให้เขาพักอยู่หลายวัน กินข้าว
อีกหลายมื้อ ทั้งยังให้เขาติตรอไปลงหมู่บ้านถัดไป

ซึ่งอิงเทียนอาศัยการตรวจโรคให้คน เดินทางไปยังหมู่บ้านและ
เมืองเล็กๆ หาเงินได้จำนวนหนึ่ง ซึ่งล่วมยาใบใหม่และยาสมุนไพร นับว่า
ไม่เดือดร้อนเรื่องความเป็นอยู่ สามารถใช้ชีวิตอันรื่นรมย์ของตัวเองต่อไปได้

แม้จะถูกปล้น แต่เขากลับรู้สึกผ่อนคลาย คนเดียวกินอิมเท่ากับ
อิมทั้งบ้าน* ไม่ต้องเลี้ยงลาตัวนั้นด้วย เดิมทีคิดว่าเรื่องราวคงยุติลง
เพียงเท่านี้ พรึบตาเดียวเขาก็ลืมหญิงสาวที่ทิ้งเขาไว้กลางป่าไปแล้ว

วันนี้หลังจากอิมหน้าสำราญ กำลังจะนอนกลางวันในบ้านของ
คนใจดีที่ให้เขาพักอาศัย ท่านป้าบ้านข้างๆ ก็วิ่งเข้ามาอย่างร้อนใจ

"หมอช่ง! หมอช่ง! ขออภัยด้วย ข้ารู้ว่าท่านตรวจโรคให้คน แต่
ไม่ทราบที่ท่านตรวจโรคให้สัตว์ได้หรือไม่ เมื่อเข้าตำหวงบ้านข้าหกล้ม
ตอนนี้ยังลุกไม่ขึ้นเลย ท่านช่วยไปดูหน่อยได้หรือไม่"

"ได้สิ เหตุใดจะไม่ได้เล่า ตำหวงอยู่ที่ใด ข้าจะไปเดี๋ยวนี้"

ซึ่งอิงเทียนยิ้มพลางลุกขึ้นสวมรองเท้า หิ้วล่วมยา เดินตัดทุ่งนาไปกับ
ท่านป้าผู้นั้น ข้ามเนินเขาเล็กไปลูกหนึ่ง จนกระทั่งมาถึงบ้านชาวนา

ที่แท้ตำหวงคือวัวตัวหนึ่ง บริเวณที่มันอยู่จัดว่าสะอาดสะอาด ทั้งยัง
มีฟางปูไว้ เขาย่อตัวลงตรวจดูอาการของวัวตัวใหญ่

ตำหวงนั่งอยู่บนฟาง เบิกตาโตจ๋าวามองเขาอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว

"ตำหวงเป็นเด็กดียิ่งนัก" เขาลูบคอและหลังของมัน ปลอดภัยโลภมัน

* คนเดียวกินอิมเท่ากับอิมทั้งบ้าน เป็นคำกล่าวที่หมายถึงชายโสดหรือผู้ที่อาศัยอยู่คนเดียว ไม่มีครอบครัว
หรือภาระติดตัว

พลาจตรวจดูขาน้ำให้

"เป็นอย่างไบบ้าง" ท่านป่าถามอย่างร้อนใจ "ขามันหึกหรือไม่"

"ยังดี แค่นิดที่ไปเท่านั้น" เขาบอกท่านป่า ยิ้มเอ่ยว่า "แค่ต้นกลับมาก็ใช้ได้แล้ว"

พุดพลาจหยิบเงินเล่มหนึ่งออกมาจากหลวมยาที่ทำจากหนัง บักลงไปเหนือกระดูกข้อเท้าหน้าของตัวหวง จากนั้นจับขาที่ผิดตำแหน่ง ต้นและผลึก แค่นี้ข้อกระดูกที่อยู่ผิดตำแหน่งก็กลับเข้าที่แล้ว

"เรียบร้อย"

"เสร็จแล้วหรือ" ท่านป่าถามอย่างตกใจ

เขาถอนเข็มเงินออกมา ลูกขึ้นตบหลังตัวหวง

วิ้วตัวใหญ่กะพริบตาคุโต ลองลุกขึ้นยืน เริ่มแรกมันยังลังเลเล็กน้อย แต่เมื่อแน่ใจว่าขาน้ำสามารถพยุ่งร่างกายได้ก็ยืนอย่างมั่นคง ทั้งยังกระดิกหูให้เขา

"หมอซ่ง ขอบคุณท่านเหลือเกิน" ท่านป่าโค้งอก เข้าไปตบวิ้วของตนอย่างดีอกดีใจ "ตัวหวง คราวหน้าเจ้าต้องระวังหน่อยนะ"

ซ่งอึ้งเทียนยิ้ม เดินไปยังโถงรองน้ำฝนด้านข้างเพื่อล้างมือ ล้างไปได้ครึ่งหนึ่งพลันรู้สึกถึงสายตาคู่หนึ่ง ครั้นเงยหน้ามองไป เห็นในคอกหมู ท่ามกลางดินโคลน นอกจากลูกหมูหลายตัวที่ชอบกลิ้งตัวไปมากับโคลนแล้ว ยังมีแม่นางคนหนึ่งหมอบอยู่ในโคลน เนื้อตัวเปรอะเปื้อน

แม้แม่นางคนนั้นแทบจะหลอมเป็นหนึ่งเดียวกับดินโคลน แต่นัยน์ตาดำลึกคู่นั้นช่างคุ้นเคยยิ่งนัก เขาจำนางได้ตั้งแต่แวบแรก นั้นหาใช่ใครอื่น แต่เป็นแม่นางที่หลายวันก่อนปล้นของของเขาและทิ้งเขาไว้

กลางป่าผู้หนึ่งนั่นเอง

เห็นเขาแล้วนางพลันแข็งที่ออกอยู่กับที่

เขาควรแสวงทำเป็นมองไม่เห็น บางทีควรจะเบนสายตาออกไป
หญิงผู้นี้เป็นความยุ่งยาก คนอย่างเขาเกี่ยวจรัลที่จะจัดการกับความ
ยุ่งยากเป็นที่สุด ก่อนหน้านี้เก็บนางได้เป็นเพียงความบังเอิญเท่านั้น
อีกอย่างนางคงไม่ยอมแจกเอนัก ดังนั้นเขาจึงล้างมือต่อ แต่ไม่รู้เหตุใด
ดวงตายังคงอดไม่ได้ที่จะจ้องมองนาง

ว่ากันว่าเถอะ แม่นางผู้ปล้นของเขาไปมิใช่หรือ แล้วเหตุใดจึงทำให้
ตัวเองตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้

หญิงสาวถลิ่งตาใส่เขาอย่างขุ่นขี้ ตัดสินใจคลานขึ้นมาจากดินโคลน
น้ำโคลนหยดตึงทั่วร่าง นางเดินกะเผลกไปข้างรั้วและออกแรงป็นขำไป
ก่อนจะเดินจากไปโดยไม่เหลียวหลัง

เขาล้างมือต่อ รับผ้าที่ทานบ้ายืนให้มาเช็ดมือจนแห้ง

ทานบ้ายไม่ได้สังเกตเห็นมนุษย์โคลนที่เดินอยู่ริมท้องนา เอาแต่
ขอขอบคุณซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เขายิ้มบอกนางว่าไม่ต้องเกรงใจ จากนั้นก็เอ่ยขอตัว

ระหว่างทางกลับ เขาเห็นแม่นางที่เหมือนนั้นขึ้นมาจากโคลน
อยู่ไกลๆ นางลากขาซ้ายเดินอย่างเชื่องช้า ยิ่งเดินยิ่งช้า ยิ่งเดินยิ่งเงงเงน
จากนั้นก็ประคองตัวไม่ไหวในที่สุด ล้มกลิ้งลงไปในห้องนา

ผู้คนแถวนี้ทำนาเป็นอาชีพ แต่ละครอบครัวล้วนอาศัยอยู่ริมท้องนา
ของบ้านตัวเอง จากครอบครัวหนึ่งเดินไปยังครอบครัวหนึ่งต้องข้ามเนินเขา
ลูกสองลูก เดินผ่านนาหลายผืนจึงจะมองเห็นบ้านคน

นางตกลงไปในท้องนาเช่นนี้ อีกทั้งร่างกายยังเต็มไปด้วยดินโคลน ต่อให้นอนอยู่สามวันสามคืน เกรงว่าก็คงไม่มีใครมาพบเห็น

ซึ่งอิงเทียนเดินผ่านข้างกายนางไป

หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว... หกก้าว เจ็ดก้าว แปดก้าว...

เวลานี้เองฝนพลันโปรยปรายลงมา

ชายหนุ่มเดินหน้าต่อไป เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเขาเลยจริงๆ เขามั่นใจว่าตัวเองเมตตาแม่นางผู้นี้ถึงขีดสุดแล้ว

ที่ว่าแม้จะอยู่ห่างตั้งไกลแล้ว เขายังคงได้กลิ่นอันน่ากลัวบนตัวนาง เขาหาใช่คนโง่ หากจะให้คิดจริงๆ เขาก็รู้ว่าเหตุใดนางจึงซ่อนตัวอยู่ในคอกหมู ทั้งยังเอาตัวไปคลุกโคลนเช่นนั้น

เพราะกลิ่นอย่างไรเล่า

นางซ่อนตัวอยู่ในคอกหมูเพื่ออาศัยกลิ่นเหม็นและดินโคลนหลบหนีจากเจ้าพวกนั้นกระมัง

หลายวันก่อนนางางดีขึ้นมากแล้ว อีกทั้งคราวก่อนเขาจำได้ว่าขาที่บาดเจ็บค่อนข้างหนักคือขาขวา ครานี้กลับเปลี่ยนเป็นเดินลากขาซ้าย แปรส่วนคงได้รับบาดเจ็บอีกแล้ว

บาดเจ็บบนร่างกายนางพวกนั้นไม่รู้เป็นอย่างไรบ้าง ดีขึ้น? หรือว่าแย่ลง?

ฝนตกหนักขึ้นทุกที

ซึ่งอิงเทียนเดินหน้าต่อไป พยายามเดินไปข้างหน้า มองตรงไปข้างหน้า โดยไม่ออกแว่ก

อาจารย์ปู่กล่าวถูกต้อง หากจะตาย สหายตายข้าต้องไม่ตาย

หากจะเหนื่อย ศิษย์เหนื่อยแต่ข้าต้องไม่เหนื่อย โลกนี้มีเพียงสตรีและคนพาลยากจะบ่มเพาะ อยู่ดีๆ อย่าหาเรื่องใส่ตัว ใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี ย่อมปลอดภัยและสุขใจจนแก่ตาย

ช่างเป็นคำสอนที่ทรงคุณค่า ทรงคุณค่ายิ่งนัก...

ยังคงทำเป็นมองไม่เห็นอะไรเสียเถอะ ช่างหน้าเป็นหนทางอันกว้างใหญ่นัก!

หญิงสาวเจ็บจนหายใจไม่ออก กระจกซีโครงที่เดิมที่สमानเข้าด้วยกันแล้ว เพราะนางพลัดตกลงมาในท้องนาจึงหักอีกครั้งและทิ่มแทงโพรงอก น้ำตาไหลออกจากขอบตาอย่างห้ามไม่อยู่เพราะความเจ็บปวด

นางมีอาจขยับตัวได้ เมื่อครู่การปีนออกจากคอกหมูและเดินมาตรงนี้เป็น การสูบเอาเรี่ยวแรงของนางไปหมดสิ้น

ทว่าฝนดันตกลงมาในเวลานี้

ชั่วขณะหนึ่งความอับอายและความโมโหทำให้นางนึกโกรธแค้นคนผู้ นั้น เหตุใดเขาต้องมาที่หมู่บ้านแห่งนี้ด้วย

นางได้ยื่นมือเท้าเขาจากไกลค่อยๆ ไกลเข้ามา ผ่านข้างกายนางไป และเดินห่างออกไปอีกครั้ง ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้ชะลอฝีเท้าลงเลย

คนเป็นหมอจิตใจเมตตาจิบิตามารดา? ฤ

หญิงสาวคิดอย่างเคียดแค้น นับว่าเขารู้กาลเทศะ หาไม่ต่อให้เริ่มใหม่ได้อีกครั้ง นางก็ยังไม่ปล้นเขาอีกครั้งอยู่ดี

ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ทำให้น้ำในท้องนาค่อยๆ เอ่อขึ้นมา ไกลจะกลบปากและจมูกนางเต็มที แต่นางยังคงลุกไม่ขึ้น นางไม่มีแรง

นางรู้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น ทว่ากลับไร้เรี่ยวแรงจะหยุดยั้ง ท้องนา แม้จะมีคูระบายน้ำ แต่เวลาฝนตกหนักเกินไปก็ยังคงไร้ประโยชน์ น้ำยังคง เอ่อขึ้นมาอยู่ดี

นางตายไม่ได้ ทว่ากลับทำได้แต่นอนอยู่ตรงนี้ รองรับความทรมาน จากการจมน้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่า

รอให้น้ำลด รอให้ร่างกายฟื้นฟู นางจะต้องทำให้สารเลวพวกนั้น ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นยิ่งกว่านาง...

น้ำโคลนในท้องนาเอ่อขึ้นมาถึงปากและจมูก นางกลืนหายใจ กลืนไว้สุดกำลัง จวบจนกลืนไม่ไหวจึงอ้าปาก

น้ำโคลนพุ่งเข้ามาในปาก ทะลักเข้าไปในปอดจนทำให้นางสำลัก สร้างความเจ็บปวดยิ่งกว่าเดิม...

ขณะที่นางเจ็บปวดจนแทบจะหมดสติไป มีอใหญ่คู่หนึ่งพลันยื่นลงมา ในน้ำ ซ้อนอุ้มนางขึ้นทั้งตัว หญิงสาวออกแรงไอสำลัก เขาโอบเอวนางไว้ ระวังไม่ให้ถูกแผล ช่วยให้นางก้มตัวสำลักน้ำออกมา

น้ำโคลนไหลลงจากร่างกายนาง นางช้อนตาขึ้น มองเห็นชายผู้นั้น ท่ามกลางสายฝน

เขาเลิกคิ้วให้นาง นางถลึงตาใส่เขา

ชั่วอดีตใจต่อมานางกลืนไม่อยู่จึงสำลักอย่างรุนแรง ครั้งนี้มีเลือด ออกมาด้วย นางรีบยกมือขึ้นอุดปากไว้ ไม่กล้าปล่อยให้เลือดหยดลง บนพื้น กลัวว่ากลิ่นจะกระจายออกไป

แม้ฝนจะกำลังตกหนัก นางยังคงกลัวว่าเจ้าพวกนั้นจะตามกลิ่นมา

เขามองเห็นจึงหยิบผ้าจากอกเสื้อยื่นให้ นางคว้าไว้โดยไม่คิดและ

อุดปากของตัวเอง

เขาให้นางนั่งฟังคันทนา หยิบต้นไม้ที่ตัดมาจากข้างทางเมื่อครู่นี้ ออกมาจากข้างหลัง ใช้มีดสั้นผ่าออกเป็นซีก จากนั้นลอกเปลือกไม้ออกมา ทำเป็นเชือก ดันกระดูกซี่โครงของนางที่หักและเคลื่อนกลับไปทีเดิม นาง ร้องครางเบาๆ แต่ไม่ได้หมดสติไป เพียงมองเขาใช้เชือกไม้ผูกซีกไม้ไว้ อย่างรวดเร็ว ยึดไว้ตรงหน้าอกนาง ช่วยนางพยุงตัวไว้

เขาลงมืออย่างคล่องแคล่วว่องไว ตั้งแต่ต้นจนจบใช้เวลาเพียงไม่กี่อึดใจเท่านั้น

ฝนกระหน่ำเทลงมาไม่หยุด ซึ้งยิ่งเทียนซ้อนอ้อมแม่มางทีเดิมที เหมือนมนุษย์โคลน แต่บัดนี้เปียกปอนไปทั้งตัวขึ้นมาอย่างระมัดระวัง โดยไม่เคยอะไรสักคำ

นางไม่ได้ซัดขึ้น แม้แต่จะอ้าปากประท้วงยังไม่มีเรี่ยวแรงด้วยซ้ำ คนพิงซบอยู่บนตัวเขาอย่างว่าง่าย มีเพียงน้ำตาร้อนระอุที่หยดลงบนไหล่เขา ไม่หยุดอย่างควบคุมไม่อยู่

นางเกลียดที่ตัวเองต้องการความช่วยเหลือจากเขา

เขารู้ เขาสามารถรู้สึกได้

ซึ้งยิ่งเทียนอ้อมหญิงสาวเดินไปบนคันทนาท่ามกลางสายฝนกระหน่ำ เดินกลับไปยังบ้านชาวนาที่เขาขอพักอาศัยชั่วคราว

ฟ้ามืดแล้ว

ซึ้งยิ่งเทียนอาศัยแสงจากเทียนท่าความสะอาดบาดแผลให้นาง จากนั้นใส่ยาและพันแผล เช็ดตัวนางให้แห้ง

ร่างกายนางมีแผลใหม่ที่น่ากลัวหลายจุด แต่ก็มีแผลเก่าบางส่วนที่
สมานแล้ว รอยแผลเป็นบนหน้านางดีขึ้นมาก ไม่ขรุขระเหมือนก่อนหน้า
นี้อีก เหลือเพียงรอยแผลเป็นจางๆ เท่านั้น

ส่วนแขนของนางที่ขาดไปงอกขึ้นมาใหม่อย่างน่าอัศจรรย์
ก่อนหน้านี้อันตรายของนางถูกฉีกกระชากจนขาดไปแทบทั้งท่อน
แต่ตอนนี้บริเวณนั้นไม่เพียงเรียบลื่น เนื้อยังเต็มเต็มมาถึงข้อมือแล้ว
แทบจะเหมือนงอกขึ้นมาใหม่อย่างไรอย่างนั้น...

นางพยายามหัดมือกลับ เขาเงยหน้าขึ้น มองเห็นดวงตาที่เปี่ยมด้วย
โทสะของนาง

หญิงผู้นี้ยังคงอ่อนแอมาก ถ้าเขาไม่ปล่อย นางไม่มีทางดึงกลับไป
ได้ แต่เขาไม่ได้จับแขนข้างที่ขาดของนางต่อ เพียงอุ้งน้ำแกงลำไยพุทราแดง
ที่ใช้เตาดินเผาที่ย้อมมาก่อนหน้านี้อัดมาให้ร้อนอีกครั้ง จากนั้นให้นางนั่งฟัง
อกเขา ป้อนนางดื่มน้ำแกงหวาน

ครานี้นางไม่ได้แกล้งหลับ ทั้งยังไม่ปฏิเสธ แต่ดื่มด้วยสีหน้า
ไร้อารมณ์

เขาหลอบตามองไปหน้าเ็นชาของนาง ป้อนนางพลาบั่นในใจ
อาจารย์บู้บอกแล้วว่านี่เพียงสตรีกับคนพาลยากจะบ่มเพาะ ข้าจะ
สนใจนางไปใย ใ่ว่าข้าไม่เคยเจอ...คน...ที่เป็นอย่างนางสักหน่อย

นางนับว่าเป็นคนกระมัง เขาคิด

แต่คนที่เขาสามารถสังเกตอาการและรักษาอย่างใกล้ชิดเหมือนนางได้
มีอยู่ไม่กี่คนจริงๆ

จะว่าไปหญิงผู้นี้ดูจากรูปลักษณ์ภายนอกไม่แตกต่างจากคนธรรมดา

ทั่วไปเลย เขาตรวจดูแล้ว นอกจากแขนที่ขาดไปข้างนั้น รวมถึงบาดแผล
น่าสยดสยองทั่วตัว แม้แต่จำนวนฟันของนางก็เท่าคนปกติ เขียวไม่ได้
แหลมคมเป็นพิเศษ หูก็ปกติมาก

ก่อนหน้านี้ตอนเปลี่ยนเสื้อผ้าใส่ยาให้นาง เขาแอบตรวจดูเช่นกัน
บริเวณหลังกับก้นของนางไม่มีสิ่งแปลกปลอม ทั้งยังไม่มีหาง...

ไม่รู้เหตุใดหญิงสาวในอ้อมอกจึงตัวแข็งเล็กน้อย

ซึ่งยิ่งเทียนหลูบตามองนาง ลดความเร็วในการป้อนน้ำแกงลง
กลัวนางจะสำลักแล้วไม่ยอมพูด

นางสูดหายใจลึก ปรับท่าเล็กน้อย ก่อนจะผ่อนคลายลงอีกครั้ง

เขาป้อนนางต่อ ความคิดหม่นวนอยู่ในหัว

เมื่อครู่คิดไปถึงที่ใดแล้วนะ ใช่ ข้าแน่ใจทีเดียวว่าก้นนางไม่มีหาง
เว้นแต่จะถูกกินไป?

หญิงสาวแข็งทื่อไปอีกครั้ง แต่ผ่อนคลายลงอย่างรวดเร็ว

จะว่าอย่างนั้นก็ใช่ว่าเป็นไปไม่ได้ เดิมทีแผ่นหลังนางยับเยินจน
ทนดูไม่ได้ เพียงแต่หลายวันมานี้บาดแผลสมานเข้าด้วยกันซ้าๆ ไม่แน่
หลังจากนี้หางอาจจะงอกออกมากระมัง

เขากับอาจึงเคยเข้าไปในโรงอาบน้ำด้วยกันหลายครั้ง ก็ไม่เห็นก้น
ของอีกฝ่ายจะมีสิ่งแปลกปลอมอะไร

เลือดของหญิงผู้นี้เป็นสีแดง เลือดของอาจึงก็เป็นสีแดง ล้วนเหมือน
คนปกติทั่วไป

หากมิใช่เพราะบาดแผลหายเร็วเกินไป อาศัยแค่รูปลักษณ์ภายนอก
ย่อมยากจะแยกแยะจริงๆ

เขารู้ว่านางหาเข็มมนุษย์ทั่วไป แต่ตกลงแล้วเป็นประเภทใดกันแน่
ในช่วงเวลาสั้นๆ เขายังมีอาจแยกแยะได้

เขาเคยอ่านตำราที่อาจารย์ปู่ทิ้งไว้เล่มนั้น แต่ไม่ได้อ่านอย่างละเอียด
ตอนนี้ตำราเล่มนี้น่าจะอยู่ที่อาจารย์อา แต่หญิงผู้นี้แค่ได้ยินคำว่าหยางโจว
ก็หน้าเปลี่ยนสี ก่อนหน้านี้ทุกครั้งที่ตั้งี้นมานางจะสำรวจท้องฟ้าแยกแยะ
ทิศทางเสมอ เขาสงสัยว่าหากเขาพยายามมุ่งหน้าไปหยางโจว นางอาจจะ
ทำเรื่องโง่ๆ ได้

ข้าก่อน ตอนนี้อยู่กำลังคิดอะไรอยู่ ข้าคิดจะพานางไปหยางโจวด้วย
หรือ

แต่นางเคยปล้นข้านะ ถ้าข้ากลับไป แปรส่วนนางคงปล้นข้าจนเกลี้ยง
อีกครั้งทันทีแน่

"ฮึ"

ได้ยินเสียงเบาๆ นี้แล้ว ซ่งอึ้งเทียนเลิกคิ้วมองนางอีกครั้ง แต่
หญิงสาวในอ้อมอกก้มหน้าหลุบตา ดูไม่ออกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

"ไม่สบายตรงที่ใดหรือ"

นางแหม่ปากไม่ตอบคำ

เขาลองป้อนนางอีกคำ นางยังคงอ้าปากกิน

รู้ว่าต้องกินก็ดี

แล้วข้าควรทำอย่างไรกับนางดี

ช่างเถอะ เรื่องของพวกรุ่นนี้ พวกรุ่นนี้ค่อยคิด

ซ่งอึ้งเทียนรู้สึกว่หัวใจนางเต้นช้าลง ลมหายใจสม่่าเสมอ เขา
ป้อนน้ำแก้วนางชามนั้นหมดแล้วก็วางช้อนกับชาม หยิบยาขวดหนึ่ง

ออกมาจากอกเสื้อ เทลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมาแล้วยัดใส่ปากนาง
 ลูกกลอนเม็ดนั้นขมมาก เขารู้สึกได้ว่าชั่วขณะหนึ่งนางคิดจะคายมัน
 ออกมา เขาก็จึงปิดปากนางไว้

หญิงสาวเงยหน้าซึ่งตาใส่เขาอย่างอ่อนแรง

"ยาดีเยี่ยมขมคอ เจ้ากลืนลงไปก็ไม่ขมแล้ว" เขาพูดอย่างขบขัน

นางมิโห่เล็กน้อย แต่ยังคงกลืนลงไปอย่างไม่เต็มใจ

เขาก็จึงปล่อยให้นางพึงตัวเองต่อ ดึงผ้าห่มมาคลุมให้นาง

ผ้าห่มของชาวนามั้จะเก่า แต่ยังคงให้ความอบอุ่นได้

คำคืนกลางฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นยิ่ง

จะว่าไป ไซ้ว่าเขาไม่สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่นางผู้นี้กันแน่ แต่
 ต่อให้เขาถาม นางก็คงไม่บอก

นอกหน้าต่างฝนยังคงตกลงมา เสียงฝนโปรยปรายดังซู่ซ่า

ฝนฤดูใบไม้ร่วงทำให้อากาศเย็นไปทั้งคืน กลิ่นของลำไยกับพุทราแดง
 ยังคงอบอวลไปทั่วห้อง

ซึ่งอึ้งเทียนหลับตาลงฟังเสียงฝน โอบกอดหญิงสาวที่ตัวร้อนผู้นั้น
 เข้าสู่ห้องนิทราอย่างอ่อนนคลาย

ติง...ติง...

ติง...ติง...ติง...

ฝนหยุดแล้ว เหลือเพียงน้ำที่หยดลงมาจากชายคาเป็นครั้งคราว

ดีกมากแล้ว สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดก้อนเมฆให้เคล็ดอ่อนคล้อย

จันทร์เสี้ยวเดี่ยวผลิบเดี่ยวเผล่ท่ามกลางหมู่เมฆ

นางสะดุ้งกลางคำคืนอันมืดมิดและตกใจตื่น
ชั่วขณะหนึ่งนางไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ใด จากนั้นเมื่อเห็นชายหนุ่มตรงหน้า
จึงนึกขึ้นได้

นางถอยห่างจากเขาโดยสัญชาตญาณ แต่กลับวิ่งตกจากเตียง
ไม่ง่ายเลยกว่าจะประคองตัวเอาไว้ได้

เขายังคงนั่งอยู่ตรงนั้น พิงหัวเตียงหลับสนิท จังหวะหัวใจและ
ลมหายใจสม่ำเสมออย่างยิ่ง

นางไม่อยากจะเชื่อว่าเมื่อครู่ตนหลับไปเช่นนี้อีกแล้ว

เดิมทีคิดจะฉวยโอกาสหนีไปตอนเขาหลับสนิท ใครจะไปคิดว่า
ตัวเองกลับผล็อยหลับไปด้วย

ชายผู้นี้ประหลาดโดยแท้ ครึ่งก่อนพบกันนางก็รู้สึกวางๆ แล้วว่า
เขาแปลกเล็กน้อย ครึ่งนี้พบกันอีก มีแต่ทำให้นางมั่นใจในเรื่องนี้

นางจ้องเขา สงสัยว่าสมองของเขามีปัญหา

ยาที่เขามอบให้นางก่อนนอนเม็ดนั้นเป็นยาบำรุงอย่างดีที่ช่วยชีวิตคน
ได้ เขาไม่ได้พูด แต่ตอนที่นางจะคายยาออกมา ภาพหนึ่งพลันวบเข้ามา
ในหัว นั่นเป็นใบหน้าเคร่งขรึมของบุรุษคนหนึ่งกำลังก้มหน้าหุบตามองเขา

'นี่อะไรหรือ'

นางได้ยินเสียงไร้เตียงสาของเด็กชายเอ่ยถาม

'ลูกกลอนช่วยชีวิต' บุรุษผู้นั้นตอบเสียงเย็น 'วันใดเจ้าล้มป่วย
เมื่อเจ็บปวดมากๆ ค่อยกินเม็ดหนึ่ง'

นั่นเป็นลูกกลอนช่วยชีวิตจริงๆ นางสัมผัสได้ถึงรสชาติของสมุนไพร
ชั้นสูงมากมายที่อยู่ในนั้น สมุนไพรบางตัวหายากอย่างยิ่ง มีถิ่นกำเนิด

ไกลออกไปเป็นหมื่นลี้ ดังนั้นนางจึงกลืนยาลงไป นางรู้ว่าสิ่งนี้สามารถช่วยนางได้ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าลูกกลอนนั้นจะทำให้นางฟื้นขึ้นมาได้ในเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ชั่ววอยม กระจกที่โครงที่หักแม้จะยังเจ็บอยู่ แต่เริ่มสมานเข้าด้วยกันแล้ว

นางยกมือขึ้น เห็นแผลใหม่บนแขนหายไปไม่เหลือร่องรอย

ลูกกลอนนี้ต่อให้ใช้กับคนป่วยที่ใกล้จะไปเกิดใหม่เต็มที่ยังสามารถยื้อชีวิตกลับมาได้ นับประสาอะไรกับนาง

'ยาดีเยี่ยมขนาด'

เขาพูดเช่นนั้น ชายผู้นั้นไม่ใช่ไม่รู้ว่ายานี้ล้ำค่าและดีเพียงใด เขาจำเรียนวิชาแพทย์ บารุขที่เย็นชาผู้นั้นคือตาของเขา

ลูกกลอนนี้เป็นสิ่งที่บารุขผู้นั้นใช้เวลาตั้งไม่รู้จักปี เดินทางไปทั่วทุกดินแดนเพื่อเก็บรวบรวมสมุนไพรและหลอมออกมา

ทั้งที่บุคคลตรงหน้ารู้ว่านางหาใช้คนธรรมดา ทั้งยังเคยปล้นเขา แต่เขายังคงมอบยาให้นาง

นี่มันคนโง่งมจากที่ใดกันแน่

ไอน้ำเป็ยกขึ้นซึมผ่านหน้าต่างแผ่กระจายเข้ามา ในนั้นแจ็กกลืนสารบางๆ อยู่ขุมหนึ่งด้วย

กลืนนั้นทำให้นางได้สติ สะดุ้งตื่นขึ้นมา

กลืนสารนี้แหละที่ทำให้นางตื่น

ฝนหยุดตกแล้ว เจ้าพวกนั้นได้กลิ่นของนาง

นางรู้ พวกมันกำลังเข้ามาใกล้ หัวใจเต้นถี่รัวขณะก้าวลงจากเตียง ตอนแรกนางยังกังวลว่าตัวเองจะยืนได้ไม่มั่นคง แต่สองขากลับ

ใช้งานได้ดีกว่าที่คิดไว้

นางถึงขั้นไม่รู้สึกเจ็บด้วยซ้ำ

หญิงสาวหลุบตามองขาตัวเองแวบหนึ่ง จากนั้นก็หันหลังโน้มตัวลง
ยื่นมือเข้าไปในอกเสื้อของชายหนุ่ม

ชั่วขณะสั้นๆ เมื่อเห็นใบหน้าที่หลับสนิทของเขาคิดแสงจันทร์ มือเล็ก
ของนางกลับค้างอยู่กลางอากาศ ลังเลเล็กน้อย

ลมกลางคืนโชยพัด นำพากลิ่นสบสพที่เข้มข้นยิ่งขึ้นมาด้วย

นางยังคงยื่นมือเข้าไปในอกเสื้อเขาแล้วหยิบยาขวดนั้นออกมา

เขาไม่ตื่น ยังคงหลับสนิท

คนผู้นี้ช่างเป็นคนโง่งมที่โชคดีมาตั้งแต่เกิด

นางแค้นเสียงหยันที่หนึ่ง ไม่มองเขาคิด หันหลังหมายจะจากไป ตอน
ถึงหน้าประตูนางชะงักไปครู่หนึ่ง หันกลับมาแล้วยื่นมือไปหยิบตะกร้าไม้ไผ่
ก่อนจะผลักประตูออกไปอย่างแรงร้อน

ราตรีเงียบสงบยิ่ง

ประตูปิดลงแล้ว

ชายหนุ่มที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงลืมหูลืมตาขึ้น รออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะ
ลุกขึ้น ลงจากเตียง

ซึ่งอึ้งเทียนไม่ได้ออกไปทางประตูใหญ่ แต่ปีนหน้าต่างออกไปเงียบๆ
เหมือนแมว กระโดดขึ้นไปบนหลังคาบ้านชานาอย่างไร้เสียง

ท่ามกลางความมืดแทบจะมองไม่เห็นอะไรเลย แต่สายตาของเขา
ดีมาก หูยิ่งดีกว่า เพียงครู่เดียวก็พบร่องรอยของหญิงผู้นั้น

นางหิวตะกร้าไม้ไผ่เดินผ่านบ้านหลังแล้วหลังเล่า

เขารู้ว่าในตะกร้าไม้ไผ่เป็นเศษผ้าที่เปื้อนเลือดตอนเขาช่วยนาง
ทำความสะดวกแผล ตลอดจนเสื้อผ้าสกปรก แต่เขาไม่รู้ว่าจะเอาไป
ทำไม

ซึ่งอิงเทียนตามหลังนางอยู่ไม่ไกลอย่างเงียบเขียบ นางไม่ได้
หันกลับมา ไม่ตระหนักถึงตัวตนของเขาด้วยซ้ำ เอาแต่เดินอย่างเร่งรีบ
จนแทบจะวิ่งอยู่แล้ว

นางยังคงอ่อนแอเล็กน้อย บางครั้งร่างกายก็โงนเงน แต่นาง
ฝืนประคองตัวไว้

นางเดินมาถึงริมแม่น้ำ โยนตะกร้าไม้ไผ่ลงไปในแม่น้ำสายเล็กๆ

ตะกร้าไม้ไผ่ลุ่มๆ โผล่ๆ ขณะไหลไปตามกระแสน้ำ นางไม่ได้หยุดดู
ริบหรี่หลังจะจากไป ทันใดนั้นเงาดำหลายสายปรากฏตัวที่ฝั่งตรงข้าม
นางรู้สึกตัวในทันทีจึงหมอบลงกับพื้นอย่างรวดเร็ว ซ่อนตัวอยู่ในพงหญ้า
ริมแม่น้ำ

เงาดำเหล่านั้นพุ่งเข้าใส่ตะกร้าไม้ไผ่ที่ลอยน้ำไป พวกมันกระโจนลงไป
ในน้ำ อ้าปากแย่งกันกัดอย่างบ้าคลั่งเหมือนสัตว์ ถึงขั้นกัดกันเองด้วยซ้ำ

ไม่นานกลิ่นสาบก็ฟุ้งกระจายไปทั่ว กลิ่นนั้นชวนให้คนอยากอาเจียน

นางฉวยโอกาสนี้คิดจะขยับตัวไปยังต้นลม คิดไม่ถึงว่านางเพิ่งจะ
ขยับตัว ลมกลับเปลี่ยนทิศทาง

เขามองเห็นดวงหน้าเล็กของนางซีดเผือดท่ามกลางความมืด เงาดำ
ที่ยื้อแย่งตะกร้าไม้ไผ่อยู่ในแม่น้ำหันกลับมาและพุ่งมายังตำแหน่งที่นาง
อยู่

พวกมันมองไม่เห็นนาง แต่ได้กลิ่นของนาง

เดิมที่เขาคิดว่านางจะหันหลังวิ่งหนี แต่หญิงผู้นั้นไม่ได้ทำเช่นนั้น นางชักเคียวออกมาจากด้านหลัง ตัดหัวของตัวประหลาดสองตัวที่กระโจน เข้าใส่นางอย่างฉับไว

เดิมที่นางสามารถจัดการพวกมันได้ทั้งหมด แต่นางบาดเจ็บสาหัส อยู่ การเคลื่อนไหวอย่างรุนแรงทำให้กระดูกซี่โครงที่ยังไม่ประสานกันดี ฉีกออกอีกครั้ง นางชะงักไป ตัวประหลาดตัวสุดท้ายกระโจนเข้ามา อ้าปากจับมือซ้ายของนางที่ถือเคียวอยู่

เวลานี้เองนางชูแขนขวาที่ขาดขึ้นมาแล้วจู่โจมดวงตาของสัตว์ประหลาด ใบมีดคมกริบแทงทะลุหัวของมัน เขาถึงได้เห็นว่านางมัดมัดตัดฟันเข้ากับ แขนข้างที่ขาดตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดดังแซกซา

ภายใต้จันทร์เสี้ยว สองมือของนางถืออาวุธกลางหอบหายใจ หัวร่าง อายย้อมไปด้วยเลือดที่ทั้งดำและเหม็นสาบ ดูเหมือนสัตว์ป่าคลุ้มคลั่งตัวหนึ่ง

ทันใดนั้นบริเวณพุ่มหญ้าไกลออกไปมีการเคลื่อนไหว หญิงสาว ถืออาวุธพุ่งเข้าไป เคียวในมือสะบัดออกไปในชั่วพริบตา ทว่านั่นไม่ใช่ สัตว์ประหลาด ไม่ใช่เจ้าพวกที่ไล่ล่าสังหารนาง ซึ่งยิ่งเทียนเงือมือขึ้น หมายถึงหยุดยั้ง แต่จังหวะที่นางมองเห็นชัดเจนก็กลับยังมือไว้ได้ทัน

ครั้นเห็นนางหยุด ชายหนุ่มก็รีบคว้าด้ามกระบี่สีดำเล่มหนึ่ง ที่ไหล่ออกมาจากต้นแขน ไม่ปล่อยยให้มันพุ่งออกไป

ต้นหญ้าที่ถูกฟันจนขาดฟุ้งกระจายไปตามลม ได้ต้นหญ้าเป็น เด็กอายุราวเจ็ดแปดขวบคนหนึ่ง เดิมที่เขาถอดกางเกงนุ่งยองอยู่ในพุ่มหญ้า เพื่อปลดทุกข์ แต่ยามนี้กลับตกใจหน้าซีดจนน้ำตาไหลเต็มหน้า ทรวดนุ่งลง

บนพื้น สันเพิ่มไปทั้งตัวอย่างหยุดไม่ได้

หญิงสาวผู้นั้นจ้องมองเด็กชาย เลือดสีดําหยดหนึ่งถูกลมพัดจน
หยุดลงจากเคียว

ลมพัดต้นหญ้าจนดูเหมือนคลื่นน้ำที่ปั่นป่วน

พริบตาถัดมานางก็ลดมือลง อ้าปากเอ่ยอะไรบางอย่างกับเด็กคนนั้น
เด็กน้อยที่เดิมทีตกใจกลัวจนปีศาจจะอุจจาระราด ทว่าตอนนี้

ร่างกายกลับหยุดสั้นอย่างน่าแปลก ผงกศีรษะด้วยท่าทางเหม่อลอย

ซึ่งอิงเทียนเห็นแล้วอึ้งไป เห็นเพียงนางอ้าปากอีกครั้งและเอ่ยคำพูด

ออกมา

ครานี้ลมกลางคืนพัดเอาเสียงของนางมาด้วย

"นี่ไม่ใช่เรื่องจริง เจ้ากำลังฝันไป"

เด็กชายมองนางอย่างนิ่งงัน อ้าปากทวนคำ

"นี่ไม่ใช่เรื่องจริง ข้ากำลังฝันไป"

นางเอ่ยปากอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"ตอนนี้เซ็ดกันให้เรียบร้อย สวมกางเกงให้ดี แล้วกลับไปนอนบนเตียง"

เด็กชายลุกขึ้นจากพื้นหญ้า ไขว่ไขว่ไม่เซ็ดกัน ดึงกางเกงขึ้นมาและ
ผูกสายให้ดี ใบหน้าของเขาไม่มีความหวาดหวั่น ไม่มีความตื่นกลัว รุ่มาตา
แข็งที่อ่อนเล็กน้อย จากนั้นหันหลังเดินไปตามทางเล็กๆ กลับบ้านของตัวเอง

หญิงสาวผู้นั้นมองเด็กชาย ร่างกายที่อาบยิ้มไปด้วยโลหิตยังคงดู
น่าสยดสยอง แต่กลับไม่เหมือนสัตว์ป่าอีก

นางหันหลัง ทนไค้้นนุ้ยักษ์ที่ตัวใหญ่กว่ารถม้าก็พลันพุ่งออกมาจาก
ในแม่น้ำ อ้าปากกว้างโจมตีนาง

นางหลบไม่ทันเพราะถูกเด็กชายคนนั้นเบียดเบนความสนใจ ทว่า
เขาไม่

ในช่วงเวลาคับขัน ซึ่งอึ้งเทียนปราดออกไปอย่างรวดเร็วปานลูกธนู
ดิงนางออกจากปากกว้างนั้นได้ทัน กระป๋ายาวในมือแทงไปยังก้อนเนื้อ
สีแดงที่พุ่งออกมาตรงกลางหว่างคิ้วของมัน ก้อนเนื้อระเบิดออกทันที
สัตว์ประหลาดล้มลงกับพื้น ร่างกายเปียกชื้นของอด้วด้วยความเจ็บปวด มัน
กลิ้งกลับไปในน้ำ ดิ้นรนกระเสือกกระสนก่อนจะไหลไปตามกระแสน้ำ

นางหอบหายใจอยู่ในอ้อมกอดเขา ร่างกายยังคงสั่นเทา

"แสดงว่าเลือดของเจ้าดังดุปีศาจ?" เขาเอ่ยปากถาม

หญิงสาวเงยหน้ามองเขา ริมฝีปากที่ไร้สีเลือดเริ่มเข้าด้วยกัน
ไม่ตอบคำ ทว่าหางตากระตูกที่หนึ่ง

"ในเมื่อมีตัวประหลาดไล่ตามเจ้ามากมายถึงเพียงนั้น ข้าเดาว่า
พวกเราน่าจะไปจากที่นี่กระมัง"

นางยังคงเงยบ เขายิ้ม สะบัดเลือดที่ติดอยู่บนกระป๋ายและเก็บกระป๋าย
อุ้มนางหันหลัง เท้าเพียงสะกดพื้นก็เหินตัวข้ามทุ่งนาไปจากหมู่บ้านแห่งนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)